

Iszlám és kereszténység

الإسلام والمسيحية باللغة المجرية (الهنگارية)

Ulfat ‘Aziz-us-Samad

ألفت عزيز الصمد

Fordította:

European Islamic Research Center (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

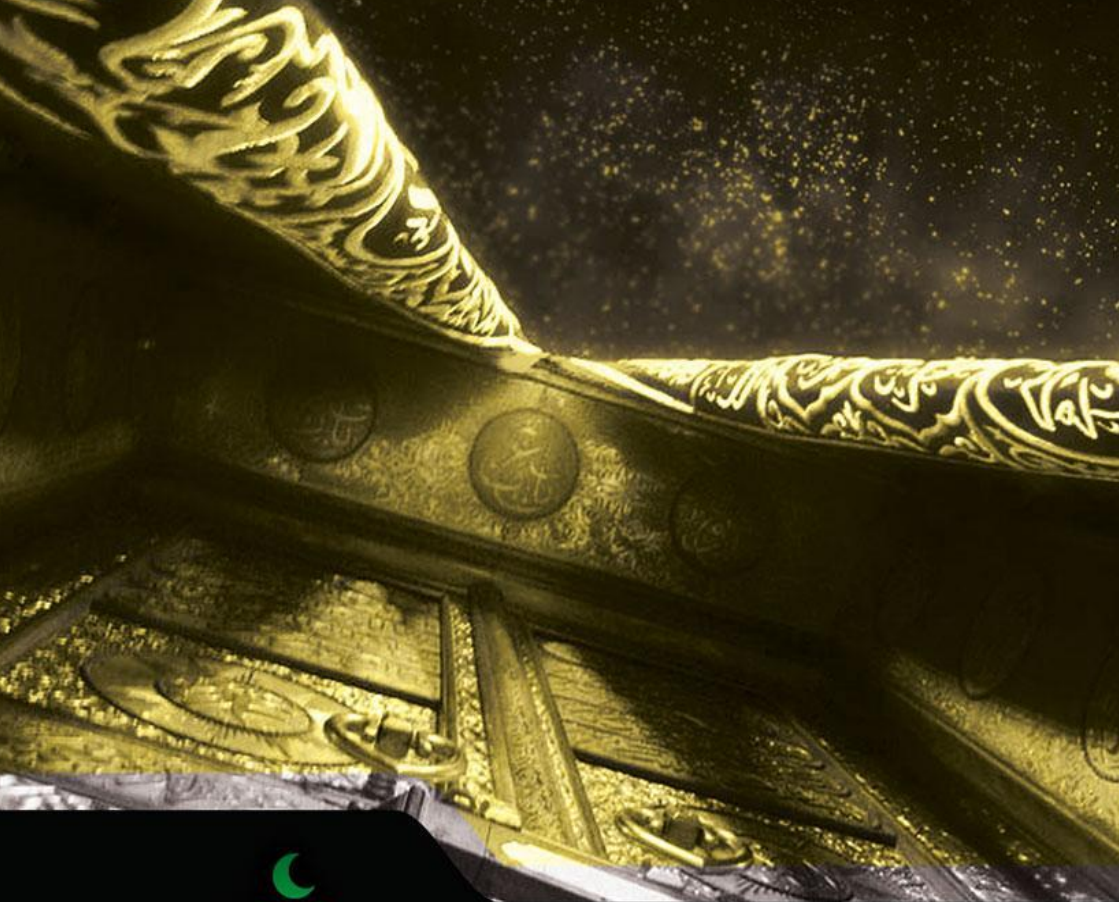
& Julia Gabriel

Ellenőrizte:

Gharabli Gabriella

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

TARTALOM

ELŐSZÓ

BEVEZETÉS

1. AZ EVANGÉLIUMOK ÉS A KORÁN

- Az evangéliumok tartalmi jellemzői
- Az evangéliumok megbízhatatlansága
- A Korán hitelessége

2. JÉZUS ÉS MOHAMED (BLV)

- Jézus Krisztus (BLV) élete és küldetése
- Jézus próféciai Mohamedről (BLV)
- Mohamed Próféta (BLV)
- Az ideális jellem
- Nem muszlimok tisztelete Mohamed (BLV) iránt
- Történelmi hűség
- Teljes példakép

3. AZ ISZLÁM ÉS A KERESZTÉNYSÉG HITTELEI

- A szentháromság
- Jézus (BLV) istensége
- Az Istenfiúság tétele
- Az eredendő bűn
- Isten igazsága
- A vér általi megváltás
- Iszlám: egy ésszerű vallás

4. AZ ISZLÁM ÉS A KERESZTÉNYSÉG ERKÖLCSI TANÍTÁSAI

- Tisztaság

- Béke
- Udvariasság
- Becsületesség
- Igazság és igazságosság
- Bátorság és türelem
- Megbocsátás
- Segítségnyújtás másoknak
- Szeretet és szimpátia
- Nem ellenállni a rossznak
- Szerzetesség és cölibátus
- Alkohol, szex és szerencsejáték

5. ISZLÁM: EGY UNIVERZÁLIS VALLÁS

- A nők helyzete az iszlámban és a kereszténységben
- A rabszolgaság megszüntetése
- Politikai alkotmány
- Az iszlám gazdaságtana
- Vallásszabadság
- Az iszlám univerzális testvérisége

ELŐSZÓ

Kutatni, összehasonlítani és elemezni őszinte és tiszta eszközökkel, az igazság megismerése céljából ugyanannyira isteni, amennyire emberi hozzáállás. A tudatlanságra alapuló előítélet, arrogancia és irigység viszont kulturálatlan és elfogadhatatlan viselkedés.

Az *ISZLÁM ÉS A KERESZTÉNYSÉG* pontosan az elsőnek említett célt tűzte ki maga elé. Az igazságot keresi a kutatás, az összehasonlítás és az elemzés módszerével.

Isteni eredetű vallásokként az iszlámnak és a kereszténységnek sok közös pontja van, mivel mindkét vallást a Mindenható Allah nyilatkoztatta ki.

Tény, hogy mind Mohamed, mind Jézus (BLV)¹ Isten nagy Profétái, akik őszintén és kedvesen beszéltek egymásról. Jézus jó hírt adott Mohamed (BLV) eljövételéről:

„Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (János 16:12-13)

Mohamed (BLV) a Jézus próféataságában való hitet a teljes és tökéletes hit előfeltételének tekintette. Ahogy a Dicsőséges Korán mondja:

„Mondjátok: »Hiszünk Allahban és abban, ami leküldetett hozzánk, és abban, ami leküldetett Ibráhímnak (Ábrahámnak) és Iszmáílnak (Izmaelnek) és Iszháqnak (Izsáknak) és Jaqúbna (Jákobnak) és a törzseknek, és abban, amit Múszá (Mózes) és Íszá (Jézus) kaptak, és abban, amit a próféták kaptak az Uruktól. Mi nem teszünk különbséget közöttük. És mi Neki (Allahnak) vetjük alá magunkat.«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:136]

¹ Béke legyen vele/velük

Mivel mindkét Próféta (BLV) ezt mondja, a muszlimoknak és a keresztényeknek egyaránt az ő példájukat kellene követniük. Sajnos a legtöbben, tudatlanság, félreértés, sőt, irigység miatt eltévelyedtek és más úton járnak.

Az *ISZLÁM ÉS A KERESZTÉNYSÉG* intellektuális és szövegbeli bizonyítékokon keresztül megmutatja az utat azoknak, akikben megvan az akarat a Helyes Út követéséhez. Bemutatja többek között a két vallás forrásait, a Dicsőséges Koránt és az Evangéliumokat, Mohamed és Jézus (BLV) tanításait, és az iszlámban, illetve a kereszténységben található hittételeket és erkölcsi tanításokat.

Seikh Muhammad 'Abdu
Általános igazgató

BEVEZETÉS

Az összehasonlító vallástudományhoz való muszlim hozzáállás eléggé különbözik a kereszténytől.

Sok keresztény abban a tudatban nő fel, hogy az övé az egyetlen igaz vallás a judaizmussal együtt, amely a kereszténységre való felkészülés, és minden más vallás hamis. Azt gondolja, hogy Isten kiválasztotta Izrael gyermekeit, hogy nekik nyilatkoztassa ki Üzenetét és nekik küldje Prófétáit. Ezért csak Izrael prófétáiban és vallási tanítóiban hisz, és minden más prófétát csalónak tekint. A keresztény misszionáriusok fáradhatatlanul igyekeztek bebizonyítani, hogy más vallások alapítói hamis, gonosz emberek voltak, hogy egyedül Jézus Krisztust hirdethessék. Ha az emberek elolvassák Mohamed Prófétáról (BLV) és a vallásáról szóló könyveket, látni fogják, hogy vallásos előítéleteik miatt képtelenek voltak az igazságot másokban felfedezni. Ha találnak valamit egy másik vallásban, ami valamelyest emlékeztette őket a sajátjukra, ahelyett, hogy ez boldogsággal töltené el őket, elbátortalanítja őket, és sietnek megmagyarázni, hogy keresztény befolyás miatt van ez.

A muszlimok ugyanakkor hisznek a világ minden isteni eredetű vallásának hitelességében. Az iszlám szent könyve kijelenti, hogy Isten prófétákat választott minden népből, hogy vezessék az embereket az igazság és jámborság ösvényére. Az egész világ szerető Teremtőjeként és Fenntartójaként Isten nem lehet részrehajló, hogy csak egy népet választott volna, mindenki más kizárásával arra, hogy kinyilatkoztassa Üzenetét. A muszlimnak hinnie kell az isteni eredetű vallások minden prófétájában. Sajnálhatja, hogy a zsidók és a keresztények részben megváltoztatták és megtagadták Mózes vagy Jézus (BLV) tanításait, de soha nem mondhat semmi rosszat ezen vallások prófétáira. A Dicsőséges Korán azt tanítja, hogy tisztelni kell őket, és hinni bennük, mint Isten jámbor prófétáiban, csakúgy, mint Mohamed Prófétában (BLV).

Ezért a mély szeretettel és tisztelettel tekintünk mind Jézusra, mind Mohamedre (BLV) és azokra a vallásokra, amelyeket hirdettek, és ez alapján kezdünk neki az iszlám és a kereszténység összehasonlító tanulmányozására. Ha időnként nem értek egyet a keresztényekkel, az nem Jézus (BLV) vallására vonatkozik, hanem azokra a megváltoztatott formákra és tulajdonságokra, amelyeket az ő távozása után alakítottak ki. Lord Headley szavaival:

„Az iszlám és a kereszténység, ahogy maga Krisztus tanította, testvérvallások, és csak néhány dogma és részlet választja el őket, amelyek jól megférnek egymás mellett.”²

² Lord Headley, *Nyugati ébredés az iszlámra*, 15. old.

1. Fejezet

AZ EVANGÉLIUMOK ÉS A KORÁN

Mind a kereszténység, mind az iszlám önmagukat kinyilatkoztatott vallásoknak tartják. Jézus Krisztus (BLV) kijelentette, hogy az üzenet, amit átadott, nem az övé, hanem Istené:

„Mert nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött, az Atya hagyta meg, mit mondjak és mit hirdessek.” (János 12:49)³

Önmagát a következőképpen jellemezte:

„(...)olyan embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől hallottam.” (János 8:40) (KG)⁴

Hasonlóképpen jellemzi a Korán azt a kinyilatkoztatást, ami Mohamed Prófétahoz (BLV) jött, a világok Urától:

„És ez (a Korán) bizony a Világok Urának a Kinyilatkoztatása! Amit a hűséges és megbízható Lélek (Gábrriel, Dzsibríl) hozott le. A te (Mohamed) szívedbe, hogy az intők közül való légy!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 26:192-194]

Ebből az következik, hogy mindkét vallás igazsága azon múlik, hogy milyen pontosan őrizték meg alapítójuk szavait, és az Írás szövegének tisztaságán. Ha az üzenet, amit Isten kinyilatkoztatott egy prófétának, nem pontosan úgy jutott el hozzánk, ahogy leküldetett, hanem kiforgatták és megváltoztatták, akkor az a vallás is eltávolodott az igazságtól. Ebben a fejezetben megnézzük, hogy a Jézushoz és Mohamedhez (BLV) érkezett sugalmazott szavakat és kinyilatkoztatásokat az Evangéliumok és a Korán hűen megőrizték-e, és hogy ezek az Írások mennyire maradtak mentesek bármiféle változtatástól.

³ Szent István Társulati Biblia

⁴ Károli Gáspár revideált fordítása

Az evangéliumok tartalmi jellemzői

Négy evangéliumot tartalmaz a Biblia – a Máté, a Márk, a Lukács és a János szerinti evangéliumot. Ezekben az evangéliumokban számos, Jézusnak (BLV) tulajdonított mondást találunk. Az evangéliumokat Jézus (BLV) eltávozása után 40-80 évvel írták korábbi dokumentumok alapján, amelyek mára elvesztek. A Bibliatudósok ezeket a korai forrásokat a következőképpen kategorizálták:

(1) „**Q**” (a német Quelle = „forrás” szóból), ez egy elveszett arámi dokumentum, amely görög fordításban jutott az evangélistákhoz,

(2) „**Urmarcus**” = korai Márk, Márk evangéliumának egy korai változata, amelyet Péter Jézusról szóló elbeszélései alapján írt, és

(3) „**L**”, egy Jézusról (BLV) szóló elbeszélés gyűjtemény, amelyet csak Lukács használt. Az evangéliumok összehasonlítása megmutatja, hogy szerzőik ezen elveszett dokumentumokat eléggé szabadon használták; nem haboztak néhány mondást megváltoztatni, hogy saját céljaiknak jobban megfeleljen.

Az első evangélium, amit írtak, Márké volt. Rómában írták legalább negyven évvel Jézus (BLV) állítólagos keresztre feszítése után. A jelenleg kezünkben lévő változat az Urmarcus bővített változata, amelyről Papiasz, egy korai keresztény író a következőket mondta:

„Az idős János mindig azt mondta, hogy Márk, miután Péter tolmácsa lett, pontosan leírta, amire emlékezett. Azonban nem pontos sorrendben beszélt el Krisztus mondásait és tetteit. Ő nem hallotta az Urat, sem nem kísérté, hanem ezt követően, ahogy mondtam, csatlakozott Péterhez, aki hallgatósága igényei szerint alakította elbeszéléseit, nem aszerint, hogy pontosan átadja az Úr tanításait”⁵

Nem tudjuk megmondani, hogy az Urmarcus kibővítését és javítását a Márk evangéliuma mai formájára maga Márk, vagy valaki más végezte-e el. Dr. C. J. Cadoux, az Oxfordi Egyetem

⁵ Roberts és Donaldson (szerk.), *A Nicea előtti atya*, 1. kötet, 154., 155. old.

egyháztörténet professzora jeles Bibliatudósok következtetéseit ezen evangélium összeállításáról így foglalja össze:

„Péter mártírhalála (Kr. u. 65.) után írták, abban az időben, amikor Márk, aki maga nem volt Jézus tanítványa, és nem is volt senki Jézus személyes tanítványai közül, aki közel lett volna hozzá, hogy tudásának segítségével ellenőrizhette volna írását. Ezek az összeállításakor fennálló körülmények a felelősek a benne található, számos pontosságra utaló jel mellett bizonyos számú tudatlanságra és pontatlanságra utaló jelnek.”⁶

Máté evangéliumát görögül írták Antiókiában körülbelül Kr. u. 90.-ben. A szerző legalább két dokumentumot használt: a *Q* és az *Urmarcus* dokumentumokat. Egy független tudós sem tartja ezt az evangéliumot Máté, Jézus (BLV) apostola munkájának. Ha Máté bármit alkotott, az csak a *Q* lehetett. C. J Cadoux a következőket írja arról, hogy az evangélium ismeretlen szerzője mennyire szabadosan használta az eredeti dokumentumot:

*„Egy közelebbi vizsgálás alapján azonban kiderül, hogy a Márktól kölcsönzött anyagban nagy szerkesztői és díszítői szabadságot engedélyezett magának annak érdekében, amit ő nagy Mestere jogos tiszteletének tekintett. Ugyanezek a tendenciák gyakran találhatóak máshol is, ahol átszerkesztette a *Q*-t, vagy amikor csak általa említett kérdésről beszél. Ezért a 'Máté' által említett történelmi tényeket csak nagy óvatossággal lehet elfogadni.”⁷*

A harmadik evangélium, Lukács evangéliuma valahol Görögországban íródott Kr. u. 80 körül a „legkiválóbb” Teofilus számára, aki valószínűleg a Római Birodalom egy magas rangú tisztségviselője volt. A nem zsidókat szólította meg. Az író, Pál barátja és útítársa legalább három elveszett dokumentumból dolgozott, amelyek közül kettő azonos volt azzal, amelyet Máté evangéliumának írója használt, a harmadikat csak ő használta. Lukács, aki evangéliumát a Páli nézetekkel akarta összeegyeztetni, még nagyobb

⁶ C. J. Cadoux, *Jézus élete*, Penguin Könyvek, 13. old.

⁷ C. J. Cadoux, *Jézus élete*, Penguin Könyvek, 14-15. old.

szabadossággal használta forrását, mint ahogy Máté evangéliumának írója tette.

Máté, Márk és Lukács evangéliumait „szinoptikus evangéliumoknak” nevezik, mert azonos elveszett dokumentumok alapján készültek, és sok közös pont van bennük. János Evangéliuma azonban nagyon különböző. Jézus istenségét és korábban létezését egyedül ez az evangélium állítja, bár ez nem az, amit Jézus állított magáról. Az evangélium kezdő soraiban az író azt állítja, hogy az Isteni Logosz, Isten Szava teremtette a világot, és ez testesült meg Jézusban. János Evangéliumát Efézoszban vagy a közelében írta Kr. u. 110. és 115. között egy ismeretlen író, akinek antiszemita érzelmei voltak: ez abból kiderül, ahogy a zsidókat Jézus Krisztus (BLV) ellenségeiként mutatta be. Egy független tudós sem tartja az evangéliumot János, Zebedeus fia munkájának, akit R. H. Charles, Alfred Loisy, Robert Eisler és más tudósok szerint I. Agrippa lefejeztetett Kr. u. 44.-ben, sokkal a negyedik evangélium megírása előtt. A modern Bibliatudósok kételkednek a hitelességében nemcsak az író saját nézetei kifejezése miatt az evangéliumban, hanem azért is, amilyen szavakat helyezett Jézus (BLV) szájába. C. J. Cadoux azt írja:

„A negyedik evangélium beszédei (a korai messianisztikus állításokon kívül is) nagyon különböznek a Szinoptikusoknál előfordulóktól, és nagyon hasonlítanak a negyedik evangélista saját szavaira, így nem lehet a kettőt egyaránt megbízható lejegyzésnek tekinteni arról, amit Jézus mondott. Az irodalmi hitelesség a régi időkben nem tiltotta meg, ahogy ma, a kitalált szövegek beillesztését. A legjobb történészek gyakorlata volt a beszédek összeállítása és beillesztése ezen a módon.”⁸

Az evangéliumok megbízhatatlansága

Az evangéliumokat az után írták, miután a korai keresztények különböző szektákra oszlottak. Valójában acélból állították őket össze, hogy a különböző iskolák tanításait hirdessék. Így szerzőik nem

⁸ C. J. Cadoux, *Jézus élete*, 16. old.

haboztak a korábbi dokumentumokat és más, Jézus (BLV) életéről és tanításairól szóló hagyományos anyagokat megváltoztatni, azzal a céllal, hogy összeegyeztessék őket iskoláik nézeteivel. T. G. Tucker tiszteletes kijelentette:

„Így olyan evangéliumokat írtak, amelyek világosan visszatükrözik annak a közösségnek a gyakorlati szükségleteit, amely számára írták. Bennük hagyományos anyagokat használtak fel, de nem haboztak megváltoztatni, kiegészíteni, vagy kihagyni valamit, ami nem illett az író szándékához.”⁹

Nemcsak a négy evangélium, amelyet a Biblia tartalmaz, létezett a kereszténység korai évszázadaiban. Sok más volt, köztük a „Zsidók szerinti evangélium”, egy arámi írás, amelyet a nazarénusok használnak, ahogy Jézus (BLV) korai tanítványait nevezték, akik tagadták Jézus istenségét, és csak egy nagy prófétának tartották. A második század vége felé Máté, Márk, Lukács és János evangéliumát kanonizálták, és a többit eretneknek vagy apokrifnak nyilvánította az egyház. Mielőtt kanonizált és elfogadott írások lettek volna, az evangéliumok nem számítottak szentnek, ahogy ma, és senki nem érzett semmiféle büntudatot megváltoztatásuk miatt, ha valami, amit tartalmaztak, nem illett céljaihoz, vagy szektája céljaihoz. Még miután kanonizálva lettek, és kijelentették róluk, hogy Isten Szava, továbbra is megváltoztatták őket, ami világosan látszik a létező korai kéziratok különbségéből. Erről a cambridge-i Dummelow professzor azt írja híres *Szent Biblia kommentárjában*:

„A másoló időnként nem azt írta, ami a szövegben volt, hanem amit ő gondolt, hogy benne kellene lennie. Vagy gyenge memóriájára támaszkodott, vagy a szöveget összeegyeztette annak az iskolának a nézeteivel, amelyhez tartozott. Az egyházatyák változatain és idézetein kívül közel négyezer görög változata volt ismert a Testamentumnak. Ennek eredményeképpen jelentős számú változata létezik az olvasmánynak.”¹⁰

⁹ T. G. Tucker, *A keresztények története a modern tudomány fényében*, 320. old.

¹⁰ J. R. Dummelow, *A Szent Biblia kommentárja*, 16. old.

Azt figyelembe véve, hogy a négy kanonizált evangélium mennyire őrizte meg hűen Jézus (BLV) sugalmazott üzenetét vagy Evangéliumát, a következő tényekkel kell tisztában lennünk:

(1) Jézus (BLV) életében nem készült írott anyag a sugalmazott mondásairól;

(2) A legkorábbi lejegyzések Jézus (BLV) mondásairól kevés eltavozása után készültek, amikor Jézus magasztalása már megkezdődött, már mind menthetetlenül elveszett;

(3) Azokban az evangéliumokban, amelyeket Kr. u. 70 és 115 között írtak néhány elveszett dokumentum alapján, a forrásanyagot szabadosan kezelték; az evangélium írói nem haboztak megváltoztatni a szöveget, ha valami Krisztus nagyobb dicsőségét hozta, vagy, hogy egyezzen felekezetük nézeteivel;

(4) Egyik evangélista sem ismerte Jézust (BLV) személyesen, nem hallották beszélni;

(5) Az evangéliumokat görögül írták, pedig Jézus nyelve az arámi volt;

(6) Abból a célból állították őket össze, hogy különböző szekták nézeteit hirdessék, és sok más közül ezeket választották ki, mert azok más nézeteket képviseltek;

(7) Megírásuk után legalább egy évszázadig nem rendelkeztek kánoni hitelesítéssel, és a különböző felekezetek másolói változtattak rajtuk saját céljaik szerint;

(8) A legkorábbi létező kéziratok – a Codex Sinaiticus, a Codex Vaticanus és a Codex Alexandrinus – a negyedik és az ötödik századból származnak, és senki nem tudja, mennyit változtak azok alatt az évszázadok alatt, amelyekről nem maradt fenn kézirat;

(9) Jelentős különbségek találhatók számos helyen a különböző 4.-5. században létező kéziratokban;

(10) Az evangéliumok egészében tele vannak ellentmondásokkal.

Ezek a tények, amelyeket kiváló nyugati tudósok hozták nyilvánosságra, megmutatják, hogy Jézus Evangéliuma, amely alatt

azt az üzenetet értjük, amit Jézus (BLV) Istentől kapott, nem jutott el hozzánk eredeti formájában. A négy evangélium, amit a Biblia tartalmaz, nem tekinthetőek azonosnak Jézus Evangéliumával. Összeállításuk módja és a körülmények, amelyeken keresztül mentek, olyanok, hogy nem tekinthetjük őket megbízható forrásnak annak megismeréséhez, hogy Jézus (BLV) mit mondott és mit tanított. C. J Cadoux ezt az álláspontot így foglalja össze Jézus (BLV) életéről írt könyvében:

„A négy evangéliumban, a fő dokumentumok amelyekre támaszkodnunk kell, ha ki akarjuk tölteni a puszta vázat, amelyet más forrásokból összeállítottunk, egy olyan anyagot találunk, amely nagyban különbözik hitelessége minőségét tekintve. A bizonyosság faktora annyira messzemenő, hogy arra csábít, hogy egyszer és mindenkorra kijelentsük, a feladat reménytelen. A történelmi összeférhetetlenségek és valószínűtlenségek az evangéliumok bizonyos részeiben a Krisztus-mítosznak kedvező érveket alkotnak. Ezeket azonban teljesen elnyomják – ahogy megmutattuk – a többi érvek. Ugyanakkor a megmaradó komoly összeférhetetlenségek és bizonytalanságok súlyosak, és ennek következtében sok modern ember, aki nem kételkedik Jézus valódi létezésében, reménytelennek tartja azokat a kísérleteket, amelyek történelmi hitelességet adnak az Evangéliumban található legendás-mitikus témának, és hogy rekonstruálják Jézus küldetésének történetét a történelemben.”¹¹

A Korán hitelessége

A Dicsőséges Korán esetében nem merülnek fel ilyen kételyek. Nem tartalmaz semmi mást, csak a Mohamed Próféta (BLV) által kapott kinyilatkoztatást. A kinyilatkoztatás részletekben jött hozzá, időről időre. Amint érkezett hozzá egy rész, elmondta társainak, és megkérte őket, hogy ne csak fejben jegyezzék meg, hanem írják is le. Mohamed (BLV) pontosan megmondta, hová tartozik minden egyes

¹¹ C. J. Cadoux, op. cit., 16-17. old.

kinyilatkoztatás. Így az egész Koránt leírták és muszlimok százai jegyezték meg kívülről még a Próféta (BLV) életében.

A Próféta (BLV) halála után Abu Bakr (Allah legyen vele elégedett), az első kalifa megbízta Zaid ibn Thabit-ot (Allah legyen vele elégedett) a szövegek összegyűjtésével, hogy egy hiteles könyvet készítsen belőlük. A Próféta társai pergamenre vagy állatbőrökre írták a kinyilatkoztatásokat, amelyek a Prófétához (BLV) érkeztek. Zaid ibn Thabit (Allah legyen vele elégedett) mindezeket összegyűjtötte, és miután ellenőrizte azokkal a társakkal, akik a Prófétától (BLV) tanulták meg kívülről, összeállította a könyvet, amelyet *Muszhaf*-nak (összekötött levelek) nevezett azokból, amelyek hitelességére és helyességére vonatkozóan semmiféle kérdés nem merült fel.

Oszmán, a harmadik kalifa (Allah legyen vele elégedett) rendeletére a Dicsőséges Korán hét *Muszhaf* kiadását készítették el, szintén a *háfizok*ra, vagyis azokra hagyatkozva, akik kívülről megtanulták, és elküldték az iszlám világ különböző központjaiba. Az egyik e hét kópia közül a mai napig létezik Taskentben. A cári Oroszország kiadta a pontos másolatát; láthatjuk, hogy teljesen azonos azzal a szöveggel, amelyet ma használnak az egész világon. Ugyanez igaz a többi létező Korán kópiára, teljes vagy csak egy részlet, az iszlám időszámítás első századától kezdve.

A Próféta (ﷺ) idejétől a mi időkig az egész Korán megtanulásának gyakorlata töretlen volt, és ma az egész világon százezrekre tehető a *háfizok* száma. Ennek eredményeként nincs olyan tudós, keleti vagy nyugati, muszlim vagy nem muszlim, aki bármilyen kétséget vetne fel a Dicsőséges Korán szövege tisztaságával kapcsolatban. Még egy olyan barátságtalan kritikus, mint Sir William Muir is azt írja a Koránról:

*„Valószínűleg nincs más olyan könyv a világon, amelynek szövege ennyire tiszta maradt tizenkét évszázadon át.”*¹²

¹² Sir William Muir, *Mahomet élete*, Bevezetés, 18. old.

2. Fejezet

JÉZUS ÉS MOHAMED (BLV)

Semmi más nem mutatja meg jobban az iszlám és a kereszténység közti kontrasztot, mint a muszlim hozzáállás Jézushoz (BLV) és a keresztény hozzáállás Mohamedhez (BLV). Míg a muszlimok Jézusban (BLV), mint Isten nagy prófétájában hisznek, szeretik és tisztelik őt, ahogy Mohamed Prófétát (BLV) is, a keresztények nemcsak elutasítják Mohamedet (BLV), de sosem fáradnak bele abba, hogy a leglealacsonyítóbb módon beszéljenek róla.

Egy pártatlan tanulmány életükről azonban megmutatja, hogy az iszlám és a kereszténység prófétái mindketten Isten útját követték, teljesen Isten vallása hirdetésének szentelték magukat, hogy az embereket a hibáktól és bűnöktől megmentse, és annak, hogy Isten Akarata uralkodjon a földön.

Jézus Krisztus (BLV) élete és küldetése

Jézus Krisztus (BLV) körülbelül Kr. e. 7.-5. körül született egy szerény otthonban, Palesztinában. Nagyon kevésé ismert életének korai szakasza. Annyit mondhatunk, Lukács szavaival, hogy:

„A gyermek pedig nőtt és erősödött, bölcsesség töltötte be, és az Isten kegyelme volt rajta.” (Lukács 2:40)

Amikor harminchárom vagy harmincöt éves volt, megjelent egy próféta Palesztinában, és:

„bejárta a Jordán egész környékét, hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára.” (Lukács 3:3)

E próféta neve Keresztelő János volt, és Jézus (BLV) elment hozzá, hogy megkeresztelje. Abban a pillanatban Jézusnak ki lett nyilatkoztatva, hogy Isten őt választotta Messiásként a zsidóknak, hogy újjáélessze az igaz vallást, és beteljesítse az izraelita próféták hosszú sorát.

Isten vallása nem volt ismeretlen Izrael gyermekei számára, de abban az időben, amikor Jézus (BLV) elkezdte szolgálatát, az igaz vallás szellemének helyét átvette a szadduceusok világiassága és a farizeusok formákhoz és a törvény betűjéhez való ragaszkodása. Kijelentették a Talmud szavaival:

„A farizeusok és általában a zsidók ugyanis nem esznek addig, amíg meg nem mossák a kezüket könyökig, így tartják magukat a vének hagyományaihoz.” (Márk 7:3)

Jézus (BLV) megszidta őket:

„Szépen semmibe veszitek Isten parancsát, hogy hagyományotokat állítsátok a helyére.” (Márk 7:9)

Abszurd szabályaik voltak a sabbattal kapcsolatban. Például egy ember nem mehet messzebb szombaton kétszáz könyöknél (cubit). Az ecetet le lehetett nyelni torokfájás gyógyítására, de gargarizálni nem lehetett vele. Ha halál fenyegetett, lehetett orvost hívni, de a törést nem lehetett kezelni szombaton. Jézus (BLV) azonnal eltörölte ezeket az ember alkotta szabályokat. Elmondta nekik, hogy a szombat van az emberért, és nem az ember a szombatért, és figyelmeztette őket:

„Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók! Mentából, kaporból és köményből tizedet adtok, közben ami fontosabb a törvényben, az igazságosságot, az irgalmat és a hűséget elhanyagoljátok. Ezt meg kell tenni, azt nem szabad elhagyni. Ti vak vezetők! A szűnyogot kiszűritek, a tevét meg lenyelitek.” (Máté 23:23-24)

Vallása lényege Isten szeretete és az Ő követőinek a szeretete, amit igyekezett az emberek szívébe ültetni sugalmazott beszédein és gyönyörű példázatain keresztül.

A szaduceusok és a farizeusok ahelyett, hogy elismerték volna Messiásnak, akinek az eljövetelét a korábbi izraelita próféták mint jó hírt hoztak, halálos ellenségeivé váltak, és nyomást gyakoroltak a római prokurátorra, hogy keresztre feszítésre ítélje.

Ezt az embert, akit közönséges bűnözőként kezelt vak népe, a történelem leginspirálóbb karakterei között volt. Tiszta, nemes, Istenhez közeli életet élt. Megmutatta a szelídség és a bátorság ritka kombinációját Isten akarata teljesítésében és félrevezetett honfitársaival való viselkedésében. Ő volt maga a kedvesség, az önzetlenség és az alázat; barátait szolgálta, ellenségeiért fohászkodott. Sok csodát tett, de soha nem büszkélkedett velük, mindig „Isten Ujja” tetteinek tulajdonította őket, és elmondta, hogy mások is képesek erre. Bűnösök és szenvedők iránti együttérzése csodálatra méltó volt. Róla valóban el lehet mondani, hogy legyőzte a sátánt.

Jézus próféciai Mohamedről (BLV)

A zsidók bűne Jézus (BLV) ellen megfosztotta őket Isten áldásaitól és kegyétől. Jézus (BLV) elmondta nekik, hogy utána nem jön próféta közülük, és hogy Isten Országá elvétetik tőlük, és odaadatik egy olyan nemzetnek, amely jobban megérdemli. Azt is kihirdette, hogy a követ, amit az építők elutasítottak, Isten sarokkőnek választotta ki. Ez azt jelenti, hogy Izmael (BLV) gyermekei, akit Izrael gyermekei elutasítottak és megtagadtak, őket választotta ki Isten legnagyobb áldására... a Világ-Próféta az izmaeliták közül fog eljönni. Jézus (BLV) egyértelmű próféciaát adott erről:

„Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (János 16:12-13)

Egy nem kanonizált evangéliumban, Barnabás evangéliumában Jézus (BLV) említette az *igazság lelkét* vagy a *Vigasztalót* – a Prófétát,

aki el fog jönni utána, hogy vezesse a világot „minden igazságba” – név szerint:

„Majd azt mondta a Pap: »Hogy fogják hívni a Vigasztalót és milyen jelei lesznek eljövetelének?« Jézus azt felelte: »A Vigasztaló neve csodálatra méltó, mert Isten adta a nevét, amikor megteremtette lelkét, és Mennyei Fényességbe helyezte. Isten azt mondta: „Várj, Mohamed, mert érted fogom teremteni a paradicsomot, a világot és nagyszámú teremtményeket, akiknek ajándékozlak, úgyhogy aki áld téged, az áldott lesz, és aki átkoz téged, az átkozott lesz. Amikor elküldelek a világba, a megváltásom Küldötteként küldelek el, és szavad igaz lesz, annyira, hogy az ég és a föld véget ér, de a hited soha nem ér véget.” Mohamed az ő áldott neve.« Akkor a tömeg felemelte a hangját és azt mondta: »Ó Isten, küldd el hozzánk Küldöttedet. Ó Mohamed, gyere hamar a világ megmentésére.«”¹³

Mohamed Próféta (BLV)

A Vigasztaló, az igazság Lelke, Isten Küldötte, akiről Jézus (BLV) jó hírt hozott, Arábiában született Kr. u. 571.-ben. Születése idején az igaz Vallást az egész világon elfelejtették vagy megváltoztatták. Az emberek, akik közt született, az izmaelita arabok többistenhívők és bálványimádók voltak. Mindenféle bűnbe és babonába süllyedtek. Nem volt köztük törvény, csak a dzsungel törvénye, és néhány véletlenszerű primitív törzsi szokás.

Ezek között az emberek között, akik eltávolodtak Isten Útjától, Mohamed Próféta (BLV) Isten embereként nőtt fel. Kitűnt közülük tiszta, makulátlan karakterével, igazságszeretetével, és a szegények és elesettek iránti együttérzésével. *Al-Amínnak*, nevezték, ami megbízhatót, hűségest jelent.

Ahogy nőtt, a babonák és az emberek rossz szokásai egyre jobban elszomorították szívét. Órákat töltött Teremtőjéhez fohászkodva és az ember élete célján és végén való elmélkedéssel. Az embereket az

¹³ *Szent Barnabás Evangéliuma*, Lousdale és Laura Ragg szerkesztése és fordítása a Bécsi Császári Könyvtárban található kéziratból, Oxford.

egyenes útra akarta vezetni, hogy „Istent adjon az embereknek és az embereket Istennek adja”. Amikor negyvenéves volt, Gábiel (BLV), Isten Hírnöke megjelent Isteni fényben, és bevilágította Mohamed (BLV) szívét.

Hirdette az embereknek az Egyetlen Igaz Istent, a világok Szerető Teremtőjét és Fenntartóját. Arra indította őket, hogy hagyjanak fel minden gonosszággal és kegyetlenséggel, és hogy szeressék egymást. Elmondta nekik, hogy a Vallás eltávolítja az embereknél lévő dolgok iránti vágyat és a szenvedést, és önzetlen segítségre készítet embertársaink iránt, és hogy a vallásos rítusok teljesen haszontalanok, ha nem készítik fel és fegyelmezik az embert arra, hogy jámborabb legyen, és mások javára dolgozzon:

„Nem látod-e azt, aki hazugságnak tartja az Ítéletet? Ő az, aki gőgösen elutasítja az árvát, és nem buzdít a szegények táplálására. Majd: Jaj az imádkozóknak, akik elhanyagolják az imájukat! Akik csak a látszat kedvéért cselekszenek, ám a segítség nyújtását megtagadják.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 107. szúra]

A szín, kaszt, származás vagy nemzet alapján történő hamis felsőbbrendűséget a gyökerénél vágta ki, kijelentve, hogy minden ember egyenlő testvére egymásnak.

Ahogy népe bánt Mohamed Prófétával (BLV), nem különbözött attól, hogy a korábbi prófétákkal bánt népük. Elutasították őt evilági érdekeltségeik miatt, és mindenféle kegyetlenségeknek vetették alá. Sokakat azok közül, akik hittek benne, szintén csúnyán megkínóztak. Mekka minden törzse összesövetkezett, hogy véget vessenek életének. Miután tizenhárom hosszú éven át elviselte ezeket a kínzásokat és kegyetlenségeket szinte emberfeletti türelemmel és állhatatossággal, Mohamed Próféta (BLV) végül kivándorolt Medinába, ahol sok ember már felvette az iszlámot és a követője lett. Ez volt életének fordulópontja. Medina népe nemcsak hitt benne és üzenetében, hanem új iszlám államuk fejévé tette. Itt Mohamed Próféta (BLV) az egyéni, szívbéli változásokra és jellemformálásra vonatkozó megindító tanításai mellett megvalósította üzenetét társadalmi szinten is. A sok általa bevezetett forradalmi változás

között volt a nők státuszának felemelése, a rabszolgaság megszüntetéséhez vezető intézkedések bevezetése, minden tudatmódosító ital és a szerencsejáték teljes tilalma, mindenféle kizsákmányolás megszüntetése, a papság eltörlése és vallásszabadság bevezetése minden egyén és közösség számára, az ember által valaha ismert legfelvilágosultabb törvény beiktatása, és egy jótékony állam és adminisztráció megalapítása, ami az igazság és a könnyörületesség ideális keveréke. Megvalósította az univerzális testvériséget, amelyben nincs semmiféle különbségtétel faj, szín, nyelv, anyagi helyzet vagy nem alapján. Akik csatlakoztak ehhez, kitűntek az Egyetlen Isten szolgálata iránti lelkesedésben és emberiségben. Miután betöltötte küldetését, Mohamed Próféta (BLV), Isten végső prófétája, eltávozott ebből a világból Kr. u. 632.-ben, hátrahagyva a Dicsőséges Koránt, amelyet Isten nyilatkoztatott ki számára, és mondásait, amely az embereket vezetik az eljövendő időkben.

Az ideális jellem

Az iszlám Próféta (BLV) olyan életet élt, amelyet csakis Isten által inspiráltnak tudjuk meghatározni. Ő volt a tökéletes példaképe az embereknek az élet különböző területein, ahogy a Dicsőséges Korán mondja:

„Allah Küldöttében szép példát találhatok magatok számára és annak, aki Allah után vágyakozik és a Végső Nap után és gyakran megemlékezik Allahról.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:21]

„Ő Próféta! Mi tanúként és örömhír közlőjeként és intőként küldtünk el téged. És Allahra felszólítóként – az Ő engedelmével. És világító lámpásként.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:45-46]

A Dicsőséges Koránban meghatározott legmagasabb elveket valósította meg életében és példát adott az Isten Könyvében említett erényekre. Amikor feleségét, Áisát (Allah legyen vele elégedett) megkérdezték az jelleméről, azt felelte:

„Allah prófétájának (ﷺ) jelleme a Korán volt.” (Muszlim)

Amikor megkérték, hogy magyarázzon el a Koránban található bizonyos etikai tanításokat, ezt úgy tette, hogy a Próféta (BLV) életéről és viselkedéséről beszélt.

Ha azt mondanánk, büntelen volt, az csak Isten emberének negatív jellemzése lenne, aki minden kísértést és vágyat legyőzött, és csakis Istenért élt, az Ő Akaratával teljes összhangban:

„Mondd: »Az imám, az áldozataim, az életem és a halálom Allahé, a világok Uráé!«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 6:162]

Így jellemezte őt a Korán:

„Téged csupán a világok iránti könyörületből bízunk meg a küldetéssel.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 21:107]

Együttérzése elérte barátait és ellenségeit egyaránt. **„Szereted a Teremtődöt? Bánj jól a teremtményekkel”**, ez volt tanácsa követői számára. A körülötte lévő emberek hiányos és romlott állapota nagyon zavarta. Nagy szomorúsággal töltötte el szívét katonai parancsnokként, amikor meg kellett büntetnie valakit az igazságért, vagy a fiatal állam biztonságaért. Saját magáért soha nem emelte fel az ujját sem senki ellen. Amikor egy kritikus pillanatban valaki megkérte, hogy átkozza el ellenségeit és üldözőit, azt felelte:

„Nem átokként, hanem könyörületként küldettem az emberiséghez.” (Muszlim)

„Ó Uram, bocsáss meg a népemnek, mert ők nem tudják.” (Ibn Mádzsa)

Mekka meghódításakor (hogy csak egyet említsünk a rengeteg példából) szabadon megbocsátott minden ellenségének, akik fáradhatatlanul küzdöttek az ő, a Vallása és követői megsemmisítéséért, és bűnösök voltak gyilkosság és bántalmazásért. Azt mondta nekik: **„Ezen a napon nincs ellenetek megtorlás.”** Ő a gyakorlati példája a **„szeressétek ellenségeiteket”** magas fokának. Azért jött, hogy visszaállítsa és megújítsa az elveszett emberiességet, és szeretettel és kedvességgel megnyerte társadalmából az

antiszociális elemeket is. Közmondásos volt adakozása és arra való készsége, hogy minden lehetséges módon segítsen az embereknek. Ő volt a szegények és elesettek legjobb barátja.

Egész életében azért küzdött, hogy az emberiséget az Egyetlen Igaz Istenhez vezesse, hogy Isten imádóivá tegye őket, megmentsen őket a hibáktól, babonáktól és bűnöktől, és hívja őket az igazságra, amelyet ő hűen megvalósított a Korán tanítása szerint:

„Nincs kényszer a vallásban.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:256]

Felvértezte magát a legjobb tulajdonságokkal, és társait is efelé vezette. Ugyanakkor alázatos és szerény maradt, aki mindig tudatában van, hogy Isten előtt szinte semmi, és az erkölcsi és spirituális tökéletesség csúcsáról, amit elért, azt kiáltotta az embereknek:

„Én is csak olyan ember vagyok, mint ti.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 41:6]

Nem muszlimok tisztelete a Próféta (BLV) iránt

Ahogy az orientalista tanulmányok a keresztény misszionáriusok és papi személyek kezéből átkerültek a független tudósokhoz, Mohamed Próféta (BLV) és üzenete értékelése pozitív irányt vett a Nyugaton.

Két idézet szól itt Mohamed Prófétáról (BLV) egy korunkbeli amerikai professzortól:

„Saját környezetében szerették, tiszta szívé volt, és kedves viselkedésüként volt közismert. Fájdalmi érzékennyé tették az emberi szenvedés minden formája iránt, mindig kész volt másokon segíteni, különösen a szegényeken és gyengéken. Tisztessége, kötelességtudata és hűsége, ahogy felnőtt, »Az Igaz, A Becsületes, A Megbízható« címet szerezték neki. Ugyanakkor másokkal való törődése ellenére messze volt tőlük megjelenésben és viselkedésben, elszigetelődött egy zavaros és kaotikus társadalomban. Gyermekekorából ifjúkorba, majd ifjúkorból felnőttkorba lépve kortársai törvénytelen csatározásai, az ismételt értelmetlen viták, amelyek a mekkai vásárokat látogató

törzsek között robbantak ki, és a kor általános erkölcstelensége és cinizmusa a leendő próféta (BLV) számára elrettentőek és visszataszítóak voltak. Csendben elmélkedve gondolatai befelé fordultak.”¹⁴

„Egy olyan korban, amikor a természetfeletti hétköznapi volt, amikor a csodákat a legáltalánosabb szent árucikkének tekintették, Mohamed (BLV) visszautasította, hogy az emberi gyengeséggel és hiszékenységgel kereskedjen. A csodára éhes bálványimádóknak, akik jeleket és ómeneket kerestek, világosan kijelentette: »Isten nem azért küldött, hogy csodákat tegyek; Ő azért küldött el engem, hogy tanítsalak titeket. Dicsértessék az Uram! Talán több vagyok, mint egy apostolként elküldött ember?« Az elsőtől az utolsó pillanatig ellenállt minden olyan nyomásnak, amely az ő saját személyét fényezi. »Soha nem mondtam, hogy Allah kincsei a kezemben vannak, hogy tudom a rejtett dolgokat, vagy, hogy angyal vagyok... csak Isten szavai hirdetője vagyok, Isten üzenetének elhozója az emberiséghez.« Ha jeleket kérnek, azok nem Mohamed nagyságából, hanem Istenétől származnak, és ezekhez az embereknek csak ki kell nyitniuk a szemüket. Az égitestek, amelyek csendben haladnak a pályájukon az űrben, az univerzum hihetetlen rendje, az eső, amely enyhülést ad a száraz földnek, a pálmák, amelyek arany gyümölcsökkel hajladoznak, a hajók, amelyek a tengereket szelik át megrakva az emberek javaival – lehetnek ezek kő-istenek munkái? Milyen bolondok, hogy jelekért kiáltanak, mikor a teremtett világ nem áll semmi másból! A hiszékenység korában Mohamed tiszteletet tanított a világ megfordíthatatlan rendje iránt, és ez felébresztette a muszlim tudományt a keresztény előtt.”¹⁵

És a jól ismert történész, Lane-Poole így foglalja össze Mohamed Próféta (BLV) jellemzését:

„Ő, aki egyedül bátran megállt népe gyűlöletével szemben, ugyanaz, aki soha nem vonta vissza elsőként a kezét egy kézfogásban; a gyerekek kedvence, aki soha nem haladt el egy gyerek csoport mellett

¹⁴ Houston Smith, *Az ember vallásai*, Mentor Könyvek, 203. old.

¹⁵ Houston Smith, *Az ember vallásai*, Mentor Könyvek, 205.-206. old.

anélkül, hogy csodálatos szemével rájuk ne mosolygott volna és egy kedves szót ne szólt volna édes hangján... Ő volt azon kevesek egyike, akik megkapták annak a legnagyobb örömét, hogy az igazságot teszik életető elemüknek. Ő volt az Egyetlen Isten küldötte; és élete végéig soha nem felejtette el, hogy ő kicsoda, vagy az üzenetet, amely lényének veleje volt. Üzenetét az emberekhez magas tiszttségéből származó nagy méltósággal és saját gyengeségének ismeretéből származó édes alázatossággal közvetítette.”¹⁶

A.G. Leonard parancsnok a Próféta (BLV) őszinteségéről és üzenete igazságáról beszél az *Islám erkölcsi és spirituális értéke* című könyvében:

„Az embernek fel kell ismernie, hogy Mohamed nem csupán egy spirituális vezető, sem egy vulgáris, a kor szellemét kihasználó szerencselovag volt, hanem az egyik legmélyebben őszinte és buzgó lélek bármely korszakban. Egy olyan ember, aki nemcsak nagy, hanem az egyik legnagyobb – vagyis a legigazabb ember, akit az emberiség valaha ismert. Nagy, vagyis nemcsak mint próféta, hanem mint hazafi és államférfi; anyagi és lelki építő, aki egy nagy nemzetet épített, egy nagy birodalmat, és ami ezeknél még nagyobb, egy nagy Hitet. Azért is igaz, mert igaz volt önmagához, népéhez, és mindezek felett Istenéhez. Ezt felismerve az ember el fogja fogadni, hogy az iszlám egy mély és igaz vallás, amely híveit felemeli az emberi sötétség mélységeiből a Fény és Igazság magasabb valóságaiba.”¹⁷

Végül itt van Lamartine, Franciaország egyik legnagyobb költője, aki Mohamed (BLV) nagyságáról ezt írta:

„Egy ember soha nem állított magának, önkéntesen vagy akaratlanul egy magasabb rendű célt, mivel e cél emberfeletti: megszüntetni a babonákat, amelyek az embert elválasztják Teremtőjétől, Istent adni az embereknek és az embereket Istennek adni; visszaállítani az isteniség racionális és szent gondolatát az akkor létező bálványimádás kézzel fogható, deformált istenek káoszában.

¹⁶ Stanley Lane-Poole, *Mohamed Próféta beszédei és párbeszédei*, Bevezetés, 29. old.

¹⁷ A.G. Leonard, *Az iszlám erkölcsi és spirituális értéke*, 20-21. old.

Soha nem vállalt ember olyan feladatot, amely ennyire túlhaladja az emberi erő gyenge eszközeit, mert e nagy terv elképzelésében és végrehajtásában nem volt más eszköze, mint önmaga, és nem volt más segítsége, mint egy maroknyi ember a sivatag egy sarkában. Végül, soha nem hajtott végre egy ember ilyen hatalmas és tartós forradalmat a világban, mert kevesebb, mint két évszázaddal megjelenése után az iszlám hit uralkodott egész Arábiában, és meghódította Isten nevében Perzsiát, Khorászánt, Transzoxániát, Nyugat-Indiát, Szíriát, Abesszíniát, Észak-Afrika egész ismert részét, számos mediterrán szigetet, Spanyolországot, és Gallia egy részét.”

„Ha a cél nagysága, az eszközök kicsisége és kiváló eredmények az emberi génusz három kritériuma, ki merne bárkit a modern történelemből Mohameddel összehasonlítani? A leghíresebb emberek csupán hadseregeket, törvényeket és birodalmakat hoztak létre. Ha bármit is létrehoztak, az nem volt több mint anyagi hatalom, amely gyakran saját szemük előtt vált semmivé. Ez az ember nemcsak hadsereget, törvényt, birodalmat, népet és dinasztiákat mozdított meg, hanem emberek millióit az akkor ismert világ egyharmadában; és ami még ennél is több, megmozdította az oltárokat, az isteneket, a vallásokat, a gondolatokat, a hiedelmeket és a lelkeket. Egy könyv alapján, amelynek minden betűje törvényerőre emelkedett, egy spirituális nemzetet teremtett, amely mindenféle nyelvű és származású népet egyesített. Ránk hagyta ennek a muszlim nemzetiségnek eltéveszthetetlen jellemzőit, a gyűlöletet a hamis istenségek iránt, és a vágyódást az Egyetlen Isten iránt. A Menny profánná tétele elleni erős hazafiság lett Mohamed követői erényévé: a föld egyharmadának meghódítása volt a csodája; vagy inkább nem egy ember, hanem egy eszme csodája volt. Isten egyedülvalósága gondolatának hirdetése a mindent elárasztó meszeszerű istenségek között már önmagában olyan csoda volt, hogy ajkain való kiejtése lerombolta a bálványok templomait és a világ egyharmadát lánggra lobbantotta. Élete, meditációi, hősies küzdelme a hazájában elterjedt babonák ellen, bátorsága a bálványimádók haragja legyőzésében; állhatatossága, hogy kitarzott ellenük Mekkában tizenöt évig, és az, hogy elfogadta a közellenség szerepét, és majdnem honfitársai áldozata lett: mindezek, és végül szüntelen tanítása, harca minden rossz ellen, hite sikerében

és emberfeletti biztonsága szerencsétlenségek esetén, megbocsátása győzelemben, ambíciója, amelyet teljesen egy gondolatnak szentelt, és soha nem egy birodalomért harcolva; végtelen imái, misztikus párbeszédei Istennel, halála és győzelme halála után; mindezek nem csalást, hanem egy erős meggyőződést tanúsítanak. A meggyőződése volt az, amely erőt adott neki, hogy megvalósítsa a hitet. Ez a hit két részből állt, Isten egyedülvalósága és Isten nem anyagi volta; az első elmondja, hogy Isten Ki; a második, hogy Isten ki nem. »Filozófus, szónok, apostol, törvényhozó, harcos, gondolatok legyőzője, egy olyan vallás racionális hittételeinek visszaállítója, ahol nincsenek képek; húsz földi birodalom és egy spirituális birodalom alapítója, ez Mohamed.« Ha minden olyan tényezőt figyelembe veszünk, amelyek az emberi nagyságot mérik, megkérdezhetjük: van nagyobb ember nála?»¹⁸

Történelmi hűség

Az összehasonlítások néha kellemetlenek, de még ha valaki hajlamos is erre, az is hamar észreveszi, hogy az evangéliumok Jézusát és Mohamed Prófétát (BLV) nem is lehet összehasonlítani. Mivel míg Mohamed Próféta (BLV) teljes egészében egy történelmi alak, életének minden részletét lejegyezték a kritikusan átnézett *Hadíth* könyvekben és a történelmi könyvekben, addig Jézus (BLV) életét és jellemét misztérium veszi körül. Vannak olyan tudósok, akik teljesen tagadják Jézus (BLV) történelmi létezését, és mitológiai alaknak tartják. Azonban még akkor is, ha mi ezt egy szélsőséges nézetnek tekintjük, és muszlimként elismerjük, hogy a Jézusnak nevezett ember valóban megszületett Palesztinában a keresztény időszámítás kezdete előtt pár évvel, és azt mondta, hogy ő a zsidók által várt Messiása, információink róla annyira töredékes és bizonytalan, hogy életéről és személyiségéről nem alakul ki bennünk tiszta kép. Kétséges születésének ideje, helye és módja; semmit nem lehet tudni élete első harminc évéről; és halála kérdésével kapcsolatban is különböznek a

¹⁸ Lamartine, *Histoire de la Turquie*, 2. kötet, 276.-277. old, Dr. Zaki Ali, *Islám a világban* című könyvében idézte.

vélemények. Az Evangéliumok életéből nem több mint két évet mesélnek el olyan módon, amely nem biztos, hogy átmegy a történelmi kritícizmuson. Egy korábbi fejezetben Dr. C.J. Cadoux-t idéztük, aki Oxfordban egyháztörténet professzor volt, hogy azt írta, hogy sok mai tudós és kritikus reménytelennek tart bármilyen kísérletet arra, hogy különválasszuk az igazságot a legendás vagy mitikus tartalomtól, amelyet az evangéliumokban olvasunk, és hogy rekonstruáljuk Jézus (BLV) történetét több történelmi hitelességgel. Ahogy az evangéliumokban találjuk, Jézus nem több mint egy megdicsőült árnykép.

Teljes példakép

Bár a Dicsőséges Korán alapján Jézust és Mohamedet (BLV) egyaránt Istenhez közel állónak, tisztának, nemesnek és inspirálónak tartjuk, Jézusnak (BLV) nem volt meg az a lehetősége, hogy tökéletes példaképe legyen az embereknek az élet minden területén, mint Mohamed Próféta (BLV). Nem kételkedünk abban, hogyha Jézusnak (BLV) lett volna rá esélye, pontosan úgy viselkedett volna, mint Mohamed Próféta (BLV); mert mindketten Isten a prófétái voltak.

Jézus (BLV) nem házasodott meg, ezért nem lehetett ideális férj és apa. Nem győzedelmeskedett ellenségein, ezért nem volt esélye megmutatni, hogyan kell a győztesnek viselkednie porig sújtott ellenségeivel, akik fáradságot nem kímélve akarták megsemmisíteni őt és követőit. Üldözői nem függtek könyörületétől, és nem volt alkalma megmutatni a valódi megbocsátást. Jézus (BLV) nem jutott hatalomra, hogy a jóságos és igazságos uralkodó és bíró példája lehessen.

Mohamed Prófétahoz (BLV) kell fordulnunk, nem Jézushoz (BLV), ha látni akarunk egy ideális, boldog házasságot, egy bölcs, igazságos és jóságos uralkodót, akit semmi sem vesztegethet meg vagy távolíthat el népe anyagi és erkölcsi állapota javításától. Mohamed Próféta (BLV) volt része mind az üldöztetésben, mind a sikerben. Ritka türelmet, erőt, bátorságot és szeretet mutatott ellenségeivel szemben üldözött valláshirdetőként és a legmélyebb

kétségbeesés idején, és páratlan önuralmat és könyörületet, amikor legesküdtebb ellenségei kiszolgáltatta álltak előtte.

Jézusnak (BLV) nem volt alkalma megvalósítani a legtöbb elvét és tanítását. Például azt tanácsolta követőinek, hogy adják el ruháikat, és vásároljanak kardokat (Lukács 22:36), de nem mutathatta meg nekik a kard megfelelő használatát. Az erőszak és agresszió elleni felkelés olykor legfontosabb feladatunkká válik – például amikor kétségbeesett férfiakat, nőket és gyerekeket mészárolnak le, és a fanatikusok és a zsarnokok megfosztják az embereket a vallásgyakorlás szabadságától. Mohamed Próféta (BLV) volt az, aki megmutatta, hogy Isten igaz katonája, az intolerancia és a kegyetlen erőszak áldozatai védelmezője hogyan viselkedjen a csatamezőn és vereség és győzelem idején.

Jézus (BLV) élete hasonlít Mohamed Próféta (BLV) életének korai szakaszához, de Jézus nem élt elég hosszan ahhoz, hogy gyakorlati formát adjon tanításainak és kidolgozza üzenetének társadalmi vonatkozásait. Nem volt alkalma kiterjeszteni tanításait, hogy az élet minden területét lefedje, és hogy olyan messzemenő társadalmi reformokat hozzon létre, amelyeket Mohamed (BLV). A modern ember, aki életét, mint fiú, férj, apa, szegény munkás, állampolgár, szomszéd, új gondolatok és életmódok lenézett hirdetője, vallási és politikai bigottság áldozata, hatókörrel rendelkező ember, sikeres vezető, katona, üzletember, bíró, uralkodó, mind tökéletes példaképet talál Mohamed Próféta (BLV) élete minden szakaszában.

3. Fejezet

AZ ISZLÁM ÉS A KERESZTÉNYSÉG HITTÉTELEI

A kereszténység, ahogy mind a római katolikus, mind a protestáns egyházak értik, három hittételt jelent: az apostoli, a niceai és az athanáziuszi hitvallásokat. A kereszténység legfontosabb tételei a következők:

- (1) a szentháromság,
- (2) Jézus Krisztus istensége,
- (3) Jézus istenfiúsága,
- (4) az eredendő bűn, és
- (5) a megváltás.

Az iszlám vallásban egyik itt felsorolt dogmának sincs helye. A muszlimok Isten Egyedülvalóságában hisznek, nem a keresztények három-egy istenében. Az iszlám szerint a keresztény istenítése Jézusnak visszalépés a pogányságba. A Dicsőséges Korán szerint Jézus (BLV) nem Isten megtestesülése, hanem Isten Küldötte és Próféta volt, és mint az összes többi próféta (Mohamed Próféta is beleértve) teljesen emberi lény volt. Lehet, hogy Isten fiának hívták olyan értelemben, ahogy minden jó embert Isten gyermekeinek hívhatnak, de ezt nem kell se szó szerint, se kizárólagosan értelmezni. Ugyanilyen alapon az iszlám elutasítja az eredendő bűn, a helyettes áldozat és az ezért való bűnbocsánat dogmáit is.

Az iszlám alapvető hittételei a következők:

- (1) Isten Egyedülvalósága,
- (2) hit minden Prófétaban, akit Isten valaha a világ bármely népéhez küldött,
- (3) hit a Kinyilatkoztatásokban, amelyeket Isten küldött a prófétáknak, hogy vezessék az embereket az igazságra és a jámborságra,

(4) az ember veleszületett bűntelen természete és az ember képessége a határtalan erkölcsi és spirituális haladásra (Istenben való hit és a próféták sugalmazott tanításaihoz való hű ragaszkodás által),

(5) az ember személyes felelőssége tetteiért,

(6) a halál utáni élet, és

(7) az emberiség egyenlősége és univerzális testvérisége.

A Szentháromság

A szentháromság hittétele szerint három különböző és egymástól eltérő isteni lény egy Istenséget alkot – az Atyaisten, a Fiúisten és a Szentlélekisten. Az *Athanáziuszi Hitvallás* kijelenti:

„Más személy ugyanis az Atya, más a Fiú, más a Szentlélek: de egy az Atya, a Fiú és a Szentlélek istensége, egy a dicsőségük, egyformán örök a fenségük... Isten az Atya, Isten a Fiú, Isten a Szentlélek, de mégsem három az Isten, hanem egy az Isten... Mert amiképpen a keresztény igazság arra készlet, hogy mindegyik személyt külön-külön Istennek s Úrnak is valljuk, - ugyanúgy az egyetemes keresztény hit nem engedi, hogy három Istenről vagy Úrról beszéljünk.”

Ez nyilvánvalóan ellentmondás. Olyan, mintha azt mondanánk, hogy egy meg egy meg egy az három, de mégis egy. Ha három különböző és eltérő isteni személyről van szó, és mindegyikük Isten, akkor három Istennek kell lennie. A keresztény egyház felismeri, hogy a három isteni személyben való hitet lehetetlenség összeegyeztetni Isten Egyedülvalóságával, és így a szentháromság hittételét misztériumnak kiáltja ki, amelyben az embernek vakon kell hinnie. J.F. De Groot ezt írja *Katolikus tanítás* című könyvében:

„A Legszenőbb Szentháromság egy misztérium a szó legszigorúbb értelmében. Mivel az ész nem képes bizonyítani egy Három-egy Isten létezését, a Kinyilatkoztatás tanítja azt. És még miután kinyilatkoztatott számunkra a misztérium, az emberi intellektus

számára lehetetlen marad, hogy felfogja, hogyan lehet Három Személy egyetlen Isteni Természet.”¹⁹

Elég furcsa, hogy Jézus Krisztus maga egyetlen egyszer sem említette a szentháromságot. Semmit nem tudott vagy mondott arról, hogy három isteni személy egy istenséget alkot. Istenképe nem különbözött a korábbi izraelita prófétákétól, akik mindig Isten Egyedülvalóságát hirdették, és soha nem a szentháromságot. Jézus (BLV) csupán ismételte a korábbi próféták szavait, amikor azt mondta:

„Jézus így válaszolt: »Ez az első: Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!«” (Márk 12:29-30)

Egy Istenben hitt, ami nyilvánvaló következő mondásából:

„Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj!” (Máté 4:10)

A szentháromság doktrínáját a keresztények körülbelül háromszáz évvel Jézus (BLV) után találták ki. A négy kanonizált evangélium, amelyeket Kr. u. 70 és 115 között írtak, nem tartalmaz utalást a szentháromságra. Még Pál, aki sok idegen elképzelést illesztett a kereszténységbe, sem tudott a három-egy istenről. Az Új Katolikus Enciklopédia (amely rendelkezik a Nihil Obstat és az Imprimatur bizonyítványokkal, amelyek a hitelesítés jelei) elismeri, hogy a szentháromság doktrínáját nem ismerték a korai keresztények, és hogy a negyedik század utolsó negyedében dolgozták ki:

„Nehéz a 20. század második felében tiszta, objektív és egyértelmű leírást adni a kinyilatkoztatásról, a doktrínák fejlődéséről és a szentháromság misztériumának teológiai kidolgozásáról. A római katolikus és más szentháromság-vita valamelyest bizonytalan körvonalakat mutat. Két dolog történt. Az exegéták és a bibliai teológusok elismerték, köztük a folyamatosan növekvő számú római katolikusok, hogy nem helyes trinitarianizmusról beszélni az Újtestamentumban komoly alátámasztás nélkül. Ezzel párhuzamosan

¹⁹ J.F. De Groot tiszteletes, *Katolikus tanítások*, 101. old.

a történészek azt is elismerik, hogy amikor megalapozatlan szentháromságtanról beszélünk, akkor a kereszténység kezdetétől eltávolodtunk a negyedik század utolsó negyedéig. Csak akkor történt meg az, hogy amit határozott szentháromság dogmának lehet nevezni, az »egy Isten három személyben«, teljesen beépült a keresztény életbe és gondolkodásba.»²⁰

Egy kicsit később ugyanez az enciklopédia még hangsúlyozottabban kifejti:

„Az egy Isten három személyben gondolatot szilárdan megalapozták a keresztény életbe és hitvallásba a 4. század vége előtt. Ez az a formula, amelyet szentháromság-dogmának neveztek. Az apostoli atyák között semmi nem volt, amely akár távolról is hasonlított volna erre a gondolatra vagy perspektívára.»²¹

Tehát a szentháromság tanát nem Jézus Krisztus tanította. A Bibliában (akár az Ó-, akár az Újszövetségben) sehol sem található, teljesen idegen a korai keresztények gondolkodásától és perspektívájától; a keresztény hitnek a negyedik század vége felé vált részévé.

Ésszerűen végiggondolva is elfogadhatatlan a szentháromság tana. Nemcsak túlmegy a felfogáson, de az ész is elutasítja. Ahogy korábban mondtuk, a hit a három isteni személyben nem egyeztethető össze Isten Egyedülvalóságával. Ha három különböző és eltérő személyről beszélünk, az három különböző és eltérő lényeket jelent, mivel minden személy elválaszthatatlan lényegétől. Tehát ha az Atyaisten, Fiúisten és Szentlélekisten három különböző valaki, akkor három különböző lényeknek kell lennie, következésképpen három különböző Istennek. Tovább megyünk: a három isteni személy vagy végtelen, vagy véges. Ha végtelen, akkor három különböző végtelenről van szó, három mindenhatóról, három örökről, tehát három istenről. Ha végesek, akkor abszurditáshoz jutunk, hogy egy végtelen lénynek három véges

²⁰ Az Új Katolikus Enciklopédia (1967), A szentháromság szócikk, 14. kötet, 295. old.

²¹ Az Új Katolikus Enciklopédia (1967), A szentháromság szócikk, 14. kötet, 299. old.

létformája, vagy három személye van, akik különállóan végesek, de közösen végtelenek. A tény az, hogyha a három személy véges, akkor sem az Atya, sem a Fiú, sem a Szentlélek nem Isten.

A szentháromság tanát két személy, Jézus Krisztus és a rejtélyes Szentlélek isteniesítése következményeként fejlesztették ki, hogy társíthassák őket Istenhez Istenségében. Ahogy a keresztény irodalom elmagyarázza, Isten három különböző tulajdonságának megszemélyesítéséről van szó. Akár történelmi szempontból vizsgáljuk meg, akár máshogy, ez egy visszalépés a racionális teológiából a mitológiába. Minden mitológia gyökere az emberi elme irracionális hajlamából származik, hogy isteniesítsen nagy embereket és megszemélyesítsen nem személyes erőket és tulajdonságokat, míg isteni személyekként állítja be azokat.

Az iszlám az egyszerű Egyistenhitet hirdeti. Isten fogalmát úgy mutatja be, hogy Ő mentes mindenféle antropomorf, vagy mitológiai sallangtól. Kijelenti Isten Egyedülvalóságát, és hogy nincs társa Istenségében. Ő Egy Személyben, Egy Lényegben, ezt nem lehet különválasztani. Ő az Önmagában Elégséges, Akitől minden függ, és Aki nem függ semmitől. Ő minden Teremtője és Táplálója, a Jó, a Hatalmas, a mindent Tudó, a mindent Szerető, a Könyörületes, az Örök, és Végtelen. Nem nemzett és nem nemzetett. Semmi nem válhat egyenlő társává Istenségében:

„Mondd: »Ő Allah az Egyedüli, az Egyetlen! Allah, Asz-Szamad (az Úr, Akihez minden teremtmény fordul). Nem nemzett és nem nemzetett. És senki és semmi sem hasonló Őhöz.«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 112:1-4]

„És a ti istenetek az egyedüli Isten! Lá iláha illá Huwa! (Nincs más isten csak Ő) A Könyörületes, az Irgalmas. Bizony az eget és a föld megteremtésében, az éjszaka és a nappal váltakozásában és a hajókban, amelyek a tengeren haladnak az emberek hasznára és abban, amit Allah az égből lebocsátott vizet és abban, amellyel életre keltette a földet annak halála után és amelyen mindenféle állatot sokasított és a szelek küldésében és az ég és a föld között szolgálatra hajtott felhőkben Jelek vannak az olyan emberek

számára, akik felfogják az eszközzel!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:163-164]

„Allah! Nincs más isten csak Ő! Az Élő, az Önmagában Létező Örök. Nem foghatja el Őt szendergés, sem álmom. Övé minden, ami az egekben és a földön van! Ki merészelne közbenjárni Nála az Ő engedélye nélkül. Tudja mi van előttük és mi van mögöttük. Ám ék csak annyit érhetnek meg az Ő tudásából, amennyit Ő akar. Az Ő *Kursz*-ja átfogja az egeket és a földet. Ezek fenntartása nem okoz Neki fáradtságot. Ő a Magasztos és a Hatalmas.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:255]

Jézus (BLV) istensége

A második keresztény dogma Jézus (BLV) istensége. Az Athanáziuszi Hitvallás kijelenti:

„Az örök üdvösséghez azonban szükséges, hogy bizodalmas hittel higgye Jézus Krisztus Urunk emberrélelétét is.”

A keresztények (a római katolikusok és a protestánsok is) abban hisznek, hogy Jézus Krisztus (BLV) Isten az örökkévalóságtól kezdve, az isteni szentháromság második személye; és hogy közel kétezer évvel ezelőtt úgy döntött, hogy emberi formát ölt és megszületett Szűz Máriától.

A *Katolikus Tanítások* szerzője ezekkel a szavakkal jelenti ki Jézus (BLV) istenségét:

„Ez a tanítás Jézus istenségéről, amelyet sok helyen meg lehet találni az Írásban, az Egyház mindig is a katolikus hit egyik legfontosabb igazságaként hirdette. A Niceai Zsinat, amely az üldöztetések után az első Általános Zsinat volt, felettébb megróttá Ariust, aki amellet foglalt állást, hogy Krisztus nem Isten, hanem teremtmény.”²²

²² J.F. De Groot tiszteletes, *Katolikus Tanítások*, 149. old.

A *Kereszténység igazsága* című könyv protestáns szerzője a témát a következőképpen fejt ki:

„Természetesen az Isten Fia kifejezés (János) számára, és feltételezhetően a többi újtestamentumi szerző számára is, akik gyakran használták, azt jelenti, hogy Krisztus valóban Isten – Fiú Isten – volt a legteljesebb és legtökéletesebb értelemben.”²³

Ezt a dogmát semmi nem támasztja alá Jézus Krisztus szavaiban, ahogy az evangéliumok lejegyezték. Az igazság az, hogy Jézus (BLV) határozottan tagadta, hogy istenséggel rendelkezik. Ezek az ő szavai:

„Miért mondasz engem jónak? – kérdezte Jézus. – Senki sem jó, csak egy: az Isten.” (Márk 10:18)

Istenről úgy beszélt, hogy:

„(...)Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez.” (János 20:17)

Jézusnak (BLV) e szavai a Bibliában megmutatják, hogy Jézus ugyanolyan kapcsolatban volt Istennel, mint a többi ember. Ő Isten teremtménye volt.

A kereszten kétségbeesetten felkiáltott:

„»Eloi, Eloi, lamma szabaktáni?« Ez annyit jelent: »Istenem, Istenem, miért hagytál el?«” (Márk 15:34)

El tudja valaki képzelni, hogy ezeket a szavakat Isten mondja? Itt egy kétségbeesett ember agóniáját látjuk, amint Teremtőjét és Urát hívja.

Isten imádatunk tárgya, a Felsőbb Lény, Akinek mi, teremtmények imáinkat mondjuk. Elképzelhetetlen, hogy Isten bárkihez imádkozzon. Jézusról (BLV) azonban azt írják az evangéliumok:

„Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyott helyre imádkozni.” (Márk 1:35)

„Ő azonban elvonult a pusztába, és imádkozott.” (Lukács 5:16)

²³ W.H. Turton, *A kereszténység igazsága*, 507. old.

Jézus (BLV) soha nem állította magáról, hogy Isten, csak hogy Isten prófétája vagy küldötte. Ő egy ember volt, akinek Isten kinyilatkoztatta Üzenetét más emberek számára. Ő ezeket mondta:

„Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istentől hallottam.” (János 8:39-40) (KG)

„hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust.” (János 17:3)

Jézusnak (BLV) e szavai először is azt bizonyítják, hogy csak egyetlen Isten van, és hogy Jézus nem beszélt szentháromságról („téged, az egyedüli igaz Istent”); másrészt, hogy Jézus (BLV) nem állította magáról, hogy Isten lenne, mert ő egy magától különböző Lényről beszélt („Te”), mint az egyetlen Isten; harmadrészt, hogy Jézus csak annyit mondott magáról, hogy ő Isten Küldötte („akit küldtél, Jézus Krisztust”).

Ahogy a szentháromság, a megtestesülés doktrínáját is sokkal Jézus (BLV) után fejlesztették ki. Valójában vissza lehet vezetni, hogy Jézust (BLV) milyen fokozatokban „isteniesítették”. A *Q*-ban Isten Prófétájának tartják, nem többnek emberi lénynél. Az *Urmarcus*-ban kísérlet történik személye felemelésére és sok csodát tulajdonítanak neki. Az első és második században hatalommal rendelkező angyalként mutatják be, aki minden teremtmény közül az elsőként született, de még teremtmény. Végül János evangéliumának bevezetőjében és a harmadik és negyedik század más írásaiban Istent csinálnak belőle. A Niceai Hitvallás (Kr. u. 325) állást foglal azokkal a keresztényekkel szemben, akik még tagadták Jézus istenségét:

„Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született minden idő előtt, Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől; született és nem teremtett, az Atyával egylényegű.”

Az ész elutasítja, hogy egy ember, aki egy nőtől született, ki volt téve az emberi vágyaknak, tudatlanságnak és korlátoltságnak, aki

fokozatosan növekedett magasságban, erőben és bölcsességben, csakúgy, mint minden ember, isten legyen. Korlátozásokat tenni Istenre, és abban hinni, hogy Ő emberként testesült meg, az Isten Tökéletességének tagadása.

A megtestesülés dogmája, mint sok más keresztény elképzelés, a pogányságból származik. A kereszténység előtti mitológiákban gyakran olvashatunk hőskről, akiket isteneknek tartottak. A hinduk Indiában a mai napig imádják régi hőseiket, Rámát és Krisnát Visnu, a hindu szentháromság második alakjának megtestesüléseként.

Az iszlám megszabadította követőit az efféle babonák fogságából azáltal, hogy elutasította a megtestesülés dogmáját.

A Dicsőséges Korán e szavakkal utasítja el Jézus (BLV) istenségét:

„Bizony hitetlenkednek azok, akik azt mondják: Allah a Messiás, Mária fia! A Messiás mondta: »Ó, Izrael fiai! Allahot szolgáljátok! Az én Uramat és a ti Uratokat!«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:72]

„Jézus példázata Allahnál olyan, mint Ádám példázata: porból teremtette meg őt, majd azt mondta neki: »Légy!« És már meg is volt.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:59]

Az iszlám szent könyve szerint Jézus (BLV) Isten Prófétája volt – büntelen, tiszta és Istenhez közel álló, mint a többi próféta – de teljesen emberi lény:

„Mondta (Jézus): »Én bizony Allah szolgája vagyok! Átadta nekem az Írást és Prófétává tett.«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 19:30]

Az iszlám nézete szerint a próféták emberi lények voltak, akik az igazsághoz való ragaszkodás erényével és büntelen életükkel érdemesek voltak arra, hogy Isten kiválassza őket Küldötteinek. Teljesen Istennek szentelték magukat mindenben, azzal amit mondtak, vagy tettek, megvalósították az Ő Akaratát. Az Üzenet, amit az embereknek adtak, nem a sajátjuk volt, hanem Istené. Isten Saját Szavait közvetítette nekik, hogy saját életüket eszerint alakítsák, és

példaképei legyenek embertársaiknak. Mohamed Próféta (BLV) kijelentette:

„Én is csak olyan ember vagyok, mint ti. És az sugalltatott nekem, hogy: A ti istenetek az Egyetlen Isten. A Hozzá vezető egyenes Utat járjátok és Tőle kérjétek bűneitek bocsánatát.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 41:6]

Az Istenfiúság tétele

A harmadik keresztény dogma, hogy Jézus Krisztus (BLV) Isten fia különleges, kizárólagos értelemben. Ez a dogma nem egyeztethető össze Jézus (BLV) mondásaival és tanításaival. A Biblia sok korábbi prófétára is használja ezt a kifejezést. Izraelt is Isten fiának nevezik Mózes (BLV) egyik könyvében:

„Akkor ezt mondd a fáraónak: Így szól az Úr: Izrael az én elsőszülött fiam.” (Exodus 4:22)

A Zsoltárokból ezt a címet Dávid (BLV) kapta:

„Az Úr végzését hirdetem; Ő így szólt hozzám: »A Fiam vagy, ma adtam neked életet.«” (Zsoltárok 2:7)

Egy kicsivel később a Biblia Salamont (BLV) nevezi Isten fiának:

„ő építsen házat a nevemnek. A fiam lesz, én meg atyja leszek. Örökre megerősítem Izrael fölötti uralmának trónját.” (1 Krónikák 22:10)

Ez a mondat nem jelent többet, minthogy valaki közel van Isten szeretetéhez. Maga a kereszténység megalapítója is azt mondta, hogy aki a Mennyei Atya Akarata szerint cselekszik, az Isten fia. Az Istennek szentelt élet és a kedves, könyörületes viselkedés az, ami az embert méltóvá teszi az Isten fia elnevezésre. Jézus (BLV) nem ezt mondja talán a következőkben?

„szeressétek ellenségeiteket... Így lesztek fiaik mennyei Atyátoknak.” (Máté 5:44-45)

„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Máté 5:9) (UF)²⁴

Ezek a mondások nem hagynak bennünk kétséget arról, hogy mit jelent a Jézusról (BLV) szóló kijelentés. Ennek fényében nem igazolható, hogy Jézust kizárólagos értelemben tekintsük Isten fiának. Jézus (BLV) legtöbbször „emberfiának” nevezte magát, de mikor azt mondta, hogy ő Isten fia, azt kétségtelenül úgy értette, ahogy korábban Ádámot, Izraelt, Dávidot és Salamont nevezték, és ahogy ő értette, amikor azokról beszélt, akiknek szeretet van a szívükben és békében élnek embertársaikkal. A következő idézet rámutat arra, hogy Jézus (BLV) metaforikus értelemben gondolta, hogy ő Isten fia:

„Jézus folytatta: »Hát nincs megírva törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok? Ha már azokat is isteneknek mondta, akikhez az Isten szólt, és az Írás nem veszítheti érvényét, akkor hogy vádolhatjátok káromlással azt, akit az Atya megszentelt és a világba küldött, azért, mert azt mondtam: Isten Fia vagytok?«” (János 10:34-36)

Jézus (BLV) a 82. zsoltár 6-7. versére utalt:

„Bár azt mondtam: »Isteneknek mondanak titeket, és a Magasságbeli fiai vagytok mind.« Mégis meghaltok, mint az emberek, és elhulltok, mint a többi nagyok.”

Ahogy a bírókat és a prófétákat csak metaforikus értelemben nevezték „isteneknek”, Jézus (BLV) is ilyen értelemben hívta magát Isten fiának. Világos, hogy Jézus (BLV) számára az „Isten fia” kifejezés nem egy különleges fontosságot hordozott, csak a bibliai nyelvezet része volt. Semmi nem utal arra, hogy Jézust különleges, szó szerinti értelemben kellene Isten fiának tartani, ahogy a keresztények teszik.

A Dicsőséges Korán erős nyelvezetben utasítja el azt a dogmát, miszerint Jézus (BLV) szó szerinti értelemben Isten fia volt:

„És mondták: »Allahnak fia van« Magasztaltassék! De nem! Övé mindaz, ami az egekben és a földön van, minden Neki

²⁴ Magyar Bibliatársulat újfordítású Bibliája (1990)

engedelmeskedik alázatosan alávetve magát.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:116]

„Nem illik Allahhoz, hogy gyermeket nemzzen. Magasztaltassék! (Felette áll Ő annak, amit társítanak) Ha Ő egy dolgot elhatároz, akkor csupán annyit mond neki: »Légy!« És már meg is van.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 19:35]

Az ész és a gondolkodás ismét az iszlám álláspontját támasztják alá. A filozófiában megtanultuk, hogy nem lehet, hogy valamiből, ha kiválik egy rész, és különálló entitásként létezik, az egyenlő társa lehet az eredetinek, és tökéletesnek tekinthető. Fiat társítani Istennek Isten Tökéletességének tagadása lenne.²⁵

Az eredendő bűn

A negyedik keresztény dogma a megváltás. A kereszténység kijelenti, hogy Isten Parancsával ellenszegülve, hogy ne egyen a tiltott tudás fájáról, Ádám (BLV) bűnbe esett. Ádám (BLV) bűnét megörökölte minden gyermeke: minden ember bűnösnek született. Isten Igazsága azt követeli, hogy minden bűnnek meg kell fizetni az árát. Isten egyetlen bűnt sem hagyhat és nem fog hagyni büntetlenül. Az egyetlen dolog ami a bűnbocsánathoz vezet az a vérontás. Pál ragaszkodik ehhez:

„(...)vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.” (Zsidók 9:22)

Ennek a vérnek azonban tökéletesnek, büntelennek és romolhatatlannak kell lennie.

„Ahogy az eredendő bűn, az Isten elleni fellázadás végtelen nagyságú és végtelen ellenszolgáltatást igényel.”

Tehát Jézus Krisztus, Isten fia, aki a mennyből jött, kiontotta szent, büntelen vérét, leírhatatlan agóniában szenvedett, és meghalt, hogy megfizesse az emberek büntetését. Mert Jézus a végtelen Isten volt, csak ő fizethette ki a bűn végtelen árát. Senki nem menekülhet meg, csak ha elfogadja Jézus Krisztust megváltójaként. Mindenki örök

²⁵ Bergson, *A kreatív evolúció*, Modern Könyvtár, 16. old.

szenvedésre van ítélve a Pokolban bűnös természete miatt, kivéve, ha elfogadja a megváltást bűneiért Jézus Krisztus által, az ő vére által.²⁶

Ezt a dogmát három részre oszthatjuk:

(i) az Eredendő Bűn,

(ii) a hit abban, hogy vérdíjat kell fizetni a bűnért, és

(iii), a hit abban, hogy Jézus (BLV) kifizette az emberek bűneinek árát kereszthalála által, és hogy a megváltás csak azoké, akik hisznek az ő helyettesítő áldozatában.

Az első részről De Groot tiszteletes azt írja:

„Az Írás azt tanítja nekünk, Ádám bűne átszállt minden emberre (Miasszonyunk kivételével). Szent Pál szavaival: »Amint tehát egynek (Ádámnak) vétke minden emberre kárhozatot hozott, ugyanúgy egynek (Krisztusnak) üdvösséget szerző tette minden emberre kiárasztotta az életet adó megigazulást. Ahogy egy embernek (Ádámnak) engedetlensége miatt sokan bűnössé váltak, egynek (Krisztusnak) engedelmségéért sokan meg is igazultak.« (Rómaiak 5:18-19). Ezek a szavak világossá teszik mindenki számára, hogy minden ember örökölte Ádám bűnét.»²⁷

Mint sok más keresztény hittételt, az eredendő bűnét sem támogatják Jézus (BLV), vagy az előtte lévő próféták szavai. Ők azt tanították, hogy minden ember saját tetteiért felelős; a gyerekeket nem lehet megbüntetni apjuk bűnéért. Jeremiás Könyve azt írja:

„Azokban a napokban nem mondják többé: Az apák ették az éretlen szőlőt, és fiaik foga vásott el tőle. Mert ki-ki a maga gonoszságáért hal meg; csak annak vásik el a foga, aki az éretlen szőlőt eszi.» (Jeremiás 31:29-30)

Ezékiel próféta (BLV) szintén elutasította az eredendő bűn dogmáját, hasonló szavakkal:

²⁶ Isten terve a te megváltásodra, Phoenix, Arizona, USA

²⁷ J.F. De Groot tiszteletes, *Katolikus tanítások*, 140. old.

„Az Úr szózatot intézett hozzám: Miért ismételtetitek Izrael földjén ezt a mondást: Az apák ették a savanyú szőlőt és a fiak foga vásik el tőle? Amint igaz, hogy élek – mondja az Úr, az Isten –, nem ismételtetitek többé ezt a mondást Izraelben. Nézd, minden élet az enyém: az apa élete éppúgy az enyém, mint a fiú élete. Aki vétkezik, az hal meg! Aki igaz, megtartja a törvényt, s az igazsághoz szabja tetteit, nem eszik a hegyeken és nem emeli tekintetét Izrael házának bálványaira, nem vétkezik embertársa feleségével, nem közeledik tisztulása idején asszonyhoz, senkit sem nyom el, visszaadja az adósnak a zálogot, semmit sem vesz el erőszakkal, kenyerét megosztja az éhezővel, felruházza a mezítelent, nem kölcsönöz uzsorakamatra és nem fogad el ráadást, tartózkodik a rossztól, igazságosan ítél az emberek között, a törvényeimhez igazodik és hűségesen megtartja parancsaimat, az ilyen ember igaz, és biztosan életben marad – mondja az Úr, az Isten... Aki vétkezett, az hal meg, a fiú nem viseli apja vétkét, és az apa nem viseli fia vétkét, az igaznak az igazsága, a bűnösnek meg a bűne számít. De ha a bűnös szakít minden bűnével, amelyet elkövetett, megtartja parancsaimat, a törvényhez és az igazsághoz igazodik, életben marad és nem hal meg.” (Ezékiel 18:1-9, 20-21)

Jézus (BLV) a gyermekeket ártatlannak és tisztának tartotta, nem bűnben születetteknek, ez a következő részletből világosan látszik:

„Hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.” (Márk 10:14-15)

Az iszlám elítéli az eredendő bűn dogmáját, és a gyerekeket tisztán, büntelenül születetteknek tekinti. A bűn az iszlám szerint nem örökölhető, hanem egy olyan dolog, amelyet mindenki saját magának szerez azáltal, ha olyat tesz, amit nem kellene, vagy olyat nem tesz, amit kellene.

Racionálisan megvizsgálva az igazságtalanság magas foka lenne az egész emberiség elítélése az alapján, hogy évezredekkel ezelőtt az ősszülők elkövettek egy bűnt. A bűn egy akaratlagos ellenszegülés

Isten Törvényével, vagy a jó és a rossz törvényével szemben. Ezért csak az vonható felelősségre, az hibáztatható, aki elkövette, nem a gyermekei.

Az ember szabad akarattal született, olyan hajlammal és képességgel, hogy rosszat tegyen, és olyannal is, hogy küzdjön ez ellen és jót tegyen. Csak ha egy felnőtt ember, aki képes megkülönböztetni a jót és a rosszat, rosszra használja szabadságát és enged a kísértésnek, csak akkor válik bűnösé. Hogy sok férfi és nő állt ellen és küzdte le rosszra való vágyait és élte életét Isten harmóniában Akaratával, világosan látszik minden nemzet szent hagyományaiból. Maga a Biblia is említi Énoch-t, Noét, Jákobot, Keresztelő Jánost (BLV) és sok mást, akik tökéletesek, becsületesek voltak, és azok közé tartoztak, akik félték Istent és küzdtek a gonosz ellen.

A mizantrópia és a cinizmus legmagasabb foka a gyerekeket születéskor bűnösnek tartani. Mennyire értelmetlen és keményszívű lesz az ember, ha hisz az eredendő bűn dogmájában, amelyet Szent Ágoston teológiai diktumában úgy fogalmazott meg, hogy a megkereszteletlenül meghalt csecsemők sorsa, hogy örök tűzben égjenek a Pokolban. A legutóbbi időkig a nem megkeresztelt gyermekeket nem temették el a temető keresztények számára megszentelt részére, mert úgy tartották róluk, hogy az eredendő bűnben haltak meg.

A megváltás doktrínájának alapját, az eredendő bűnben való hitet Jézus Krisztus szavai és az ésszerűség is cáfolja, és a rá épült dogma is bizonyosan hamis. Vizsgálódjunk kicsit tovább a megváltás keresztény elképzelésével kapcsolatban.

Isten Igazsága

A keresztény megváltás-doktrína második része, hogy Isten Igazságához szükséges, hogy ki legyen fizetve az emberiség eredendő és más bűneinek az ára. Ha Isten megbocsátana a bűnösnek büntetés nélkül, az Igazsága tagadása lenne. W. Goldsack tiszteletes azt írja ezzel kapcsolatban:

„Világosnak kell lennie, mint a nap, mindenki számára, hogy Isten nem szegheti meg Saját Törvényét: nem bocsáthat meg a bűnösnek anélkül, hogy először nem ad neki megfelelő büntetést. Mert ha ezt tenné, ki nevezné Őt Igazságosnak?”²⁸

Ez a nézet azt mutatja, hogy írója egyáltalán nem ismeri Istent. Isten nem csupán egy bíró vagy egy király. Ő, ahogy a Korán leírja: **„A Feltámadás Napja Ura”**. Ő nemcsak Igazságos, hanem Könyörületes és Megbocsátó. Ha lát valami jót az emberben, vagy látja, hogy őszintén megbánta bűnét, és valóban küzd a benne lévő rossz ellen, megbocsáthatja minden bűnét. Az Istenről való elképzelés leszűkítése Igazságának megsértése. A büntetés egyetlen megfelelő célja a rossz felismertetése és a bűnös megjavítása. Megbüntetni valakit múltbeli bűneiért, miután már megbánta őket és megjavult, ez a bosszúállás jele, nem az igazságé. Egy Isten, Akinek „Igazsága” ellenszolgáltatást követel az ember minden bűnbeeséséért, nem jobb, mint Shylock. Az Isten, Akit imádunk, a világok Teremtője és Fenntartója a Szeretet és Könyörület Istene. Ha előír egy törvényt és életmódot, és engedelmisséget követel, az nem az Ő hasznára szolgál, hanem az emberiség hasznára. És ha megbünteti az embert hibáiért és bűneiért, annak célja nem az Ő elégedettsége és elégtétele, ahogy a keresztény dogma hirdeti, hanem az, hogy felismerjük a bűnt és a bűnös megtisztuljon. Az egész Pokol valójában olyan, mint egy kórház, ahol a lelki betegek a rosszindulattól, gyűlölettől, érzéketlenségtől, hamiságtól, becstelenségtől, irigységtől, tisztátalanságtól, arroganciától, stb. meggyógyulnak a szenvedés és megbánás tüzeiben. Azok azonban, akik folyamatosan jót igyekeznek tenni és őszinte megbánást tanúsítanak, Istent mindig késznek találják hibáik és bűneik megbocsátására anélkül, hogy ellenszolgáltatást követelne tőlük bármilyen formában. Nem ezt hirdette Ezékiel próféta (BLV) a Biblia fent idézett verseiben? És nem ez az, amit Jézus (BLV) tanított gyönyörű példabeszédeiben az elveszett bárányról, az elveszett érméről és a tékozló fiúról? Megtaláljuk ezekben annak a doktrínának az eredetét, hogy minden bűn árát meg kell fizetni, valakit meg kell büntetni, és hogy Isten haragja lesújt arra az emberre, aki azt tanította,

²⁸ W. Goldsack tiszteletes, *A Megváltás*, 5. old.

hogy ezekkel a szavakkal imádkozzunk Istenhez: „*Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”? A bűnös megbocsátása miután megbüntették, vagy valaki más helyette, nem megbocsátás egyáltalán. Isten Képes a megbocsátásra, és megbocsátja azoknak a hibáit és bűneit, akiben látja az igazi jóságot, és akik elfordultak bűneiktől és a jó útra tértek, anélkül, hogy megbüntetné őket vagy valaki más helyettük, és mindez nem ellenkezik Isten Igazságával. Valójában csak ez a valódi megbocsátás. A Dicsőséges Koránban azt olvassuk:

„Mondd: »Ó szolgáim! Akik bűnösök vagytok magatokkal szemben. Ne legyetek reményvesztettek Allah könyörületével szemben! Hiszen Allah megbocsátja az összes bűnöket. Bizony Ő a Megbocsátó és a Megkönyörülő. A bűnbánattal Uratokhoz forduljatok! És Neki vessétek alá magatokat még azelőtt, hogy a büntetés súlytana benneteket! Azután már nem lelték segítségre.«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 39:53-54]

„Aki valami rosszat tesz, vagy maga ellen követ el bűnt, ám utána Allahhoz fordul bocsánatért, az Allahot Megbocsátónak és Irgalmasnak fogja találni. Aki pedig bűnt követ el, az önmaga ellen követi azt el. Allah Tudó és Bölcs.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:110-111]

A vér általi megváltás

A keresztény megváltás-dogma harmadik része az, hogy Jézus (BLV) kifizette az eredeti és más bűnök árát kereszthalálával a Kálvária hegyen, és az üdvözülést csak úgy lehet elérni, ha valaki hisz vére megváltó erejében. Ezt olvassuk Péter első levelében:

„Hisz tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki az atyáitoktól rátok hagyományozott értéktelen életmódból, hanem Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak drága vére árán.” (1 Péter 1:18-19)

Ezt tanítja két mai keresztény hitvédelmező, egy protestáns és egy római katolikus is:

„A megváltás doktrínájához értünk, amely azt jelenti, hogy Krisztus halála valamiképpen áldozatul szolgál a bűnért, és így az Atyaisten kiengesztelődik a bűnös emberrel. Bár a Hitvallás valójában nem jelenti ki, a szavai azt sugallják, hogy értünk is keresztre feszítették, és szenvedett a mi üdvözülésünkért.”²⁹

„Mivel Krisztus, Isten és ember Magára vállalta a mi bűneinket (kereszthalála által), hogy megváltást hozzon értük azáltal, hogy kielégíti Isten haragvó igazságát, ő a közvetítő Isten és ember között.”³⁰

Ez a dogma nemcsak Isten Könyörületét tagadja, hanem Igazságát is. A vér árát követelni az emberek bűnének megbocsátásáért a könyörület teljes hiányát mutatja, és egy ártatlan ember megbüntetése mások bűneiért, az igazságtalanság csúcsa.

A keresztény hitvédők ezt azzal igyekeznek alátámasztani, hogy Jézus Krisztus (BLV) önként szenvedte el a halált, hogy megfizesse az emberek bűneinek árát. A mi válaszuk erre a következő:

Először is történelmileg nem helyes azt mondani, hogy Jézus (BLV) azért jött, hogy önként és akarattal meghaljon az emberek bűneiért. A Bibliában azt olvassuk, hogy nem akart meghalni a kereszten. Amikor tudta, hogy ellenségei összeszövetkeznek, hogy az életére törjenek, azt mondta, hogy **„Halálos szomorúság fogta el lelkemet”**, megkérte tanítványait, hogy virrasszanak vele, hogy megvédjék őt ellenségeitől, és Istenhez imádkozott:

„Abba, Atyám! – fohászkodott –, te mindent megtehetsz. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!” (Márk 14:36)

Másodszor, nem látjuk, hogy egy ember szenvedése és halála hogyan törölhetné el mások bűneit. Ez úgy hangzik, mintha egy orvos

²⁹ W.H. Turton, *A kereszténység igazsága*, 289. old.

³⁰ JF De Groot, *Katolikus tanítások*, 162. old.

betörné a saját fejét, hogy meggyógyítsa betegei fejfájását. A helyettes áldozat logikátlan, értelmetlen és igazságtalan.

Harmadszor, az a gondolat, hogy a vérontás szükséges Isten Haragjának lecsendesítésére, a primitív ember istenképéből került a kereszténységbe, aki egy hatalmas démonként képzei el Istent. Nem látunk semmilyen kapcsolatot a bűn és a vér közt. Ami a bűn eltörléséhez szükséges, az nem vér, hanem megbánás, a lelkifurdalás, a kitartó küzdelem a rossz hajlamok ellen, az emberiség iránti nagyobb szimpátia kifejlesztése, és a határozottság, hogy Isten Akaratát véghezvisszük, ahogy a prófétákon át eljutott hozzánk. A Korán azt mondja:

„Sem a húsuk, sem a vérük nem jut el Allahhoz, de a tőletek származó istenfélelem elér Hozzá.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 22:37]

A megváltás doktrínája az Istenség első személyét egy vérszomjas zsarnokká teszi, hogy bemutassa a második személy önfeláldozó szeretetét. Egy pártatlan kritikus számára a második személy áldozata legalább ugyanannyira oda nem illő és értelmetlen, mint amennyire az első személy követelése kegyetlen és szadista.

Arthur Weigall a következő jelentős kommentárt fűzi a megváltás doktrínájához:

„Nem fogadhatjuk el többé az ijesztő teológiai doktrínát, hogy valamely misztikus okból egy engesztelő áldozat szükséges volt. Ez ellenkezik mind azzal az elképzelésünkkel, hogy Isten Mindenható, mind azzal, hogy Ő mindenkit szeret. A híres Dr. Cruden szerint az áldozat, »Krisztus félelmetes kínokat szenvedett, amelyekkel Isten sújtotta«, és ez természetesen egy olyan álláspont, amely a modern elme számára émelyítő, és amelyet nevezhetünk egy gyűlöletes doktrínának, amely nem áll távol a primitív emberi természet szadista tendenciáitól. Tulajdonképpen pogány eredete van, talán ez a legnyilvánvalóbb jele a pogányságnak a Hitben.»³¹

³¹ Arthur Weigall, *Pogányság kereszténységünkben*.

A keresztény megváltáskép nemcsak erkölcsileg és ésszerűen elfogadhatatlan, de Jézus (BLV) szavai nem is támasztják alá. Jézus (BLV) lehet, hogy mondott olyat, hogy szenvedett az emberek bűneiért, de olyan értelemben, hogy kivезeti őket a sötétségből a fénybe, elviselte ezért a gonoszok haragját, akik meg is kínozták; de mindez nem jelenti azt, hogy halála mások bűneiért való áldozat lenne, és hogy akik hisznek a vérben, azok kapnak bűnbocsánatot. Jézus (BLV) azért jött, hogy megmentse az embereket a bűnből tanítása és Istenhez közeli életének példája által, nem azzal, hogy önkéntesen meghal értük a kereszten és vérét engesztelő áldozatként felajánlja bűneikért. Amikor elment hozzá egy fiatalember és megkérdezte: „*Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*”, ő nem mondott semmit megváltó áldozatáról és vére szabadító erejéről. Válasza ugyanaz volt, mint minden prófétáé:

„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Máté 19:17) (KG)

„Tartsd meg a parancsolatokat” – ez volt Jézus (BLV) szerint az örök élethez vezető út. A megmenekülést úgy lehet elérni, hogy hiszünk Istenben, elkerüljük a rosszat és jót teszünk, nem úgy, hogy elfogadjuk Jézust (BLV) megváltónak és hiszünk véráldozatában.

A megváltás dogmája értelmetlen a következők miatt:

- (1) az ember nem születik bűnös-ként,
- (2) Isten nem követel árat azért, hogy megbocsásson a bűnösöknek,
- (3) a helyettesítő áldozat gondolata igazságtalan és kegyetlen.

Bűneinkkel nem Istennek ártunk, hanem magunknak. A bűneink foltját lelkünkéről nem úgy lehet letörölni, hogy egy másik ember szenved és meghal, akár akarattal, akár akaratlanul teszi, hanem saját bűnbánatunk által, a gonosztól való elfordulással és a jó megtételével. Így amikor Ádám (BLV) engedetlensége után megbánta és teljesen alávetette magát Istennek, bűne megbocsátatott. Sem Ádám (BLV) bűne nem örökítődött tovább gyermekeinek, sem nem volt szükség Jézus Krisztus (BLV) szenvedésére és halálára a megbocsátáshoz. Az

igazság az, hogy Jézus (BLV) nem is halt meg a kereszten egyáltalán. A megváltás doktrínája Isten Igazságának és Könyörületének tagadása.

Az iszlám elutasítja ezt a dogmát. Kijelenti, hogy a bűnök bocsánatát nem lehet semmilyen más, emberi vagy isteni személy szenvedésével és áldozatával elérni, csak Isten Kegyelme által és a mi saját őszinte és állhatatos erőfeszítésünkkel a rossz elleni küzdelemben és a jó megtételében.

„És senki sem viszi másnak a terhét. És hogy csak az jár az embernek, amiért tett *(is valami jót)*. Erőfeszítése látható lesz.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 53:38-40]

„Aki az Igaz Úton vezetetik – az a maga hasznára jár azon. Aki tévelyeg, az a saját kárára tévelyeg. Senki sem hordozza a másik terhét.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 17:15]

Az iszlám a megváltást (ami a Korán szerint az Istenhez való közelséget és az emberben minden jó tulajdonság kifejlesztését jelenti) mindazoknak megígéri, akik hisznek Istenben és jót cselekszenek:

„De nem! Az, aki arcát *(saját magát)* alázatos odaadással fordítja Allah felé, és közben jóra való módon cselekszik, annak a jutalma az ő Uránál van. Nincs rajtuk félelem és ők nem is szomorkodnak, vagy búslakodnak.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:112]

Iszlám: egy ésszerű vallás

Betekintettünk a kereszténység fontos doktrínáiba, amelyek mind a protestáns, mind a római katolikus hittételeknek részét képezik. Vizsgálódásunk arra a következtetésre juttatott minket, hogy a szentháromság, Jézus istensége, Jézus istenfiúsága, az eredendő bűn és a megváltás doktrínái nem ésszerűek, és nem is egyeznek meg Jézus (BLV) tanításaival. E dogmákat jóval Jézus (BLV) után fogalmazták meg, pogány hatásra. A dogmák azt mutatják, hogy a kereszténység meglehetősen eltávolodott Jézus vallásától.

Az iszlám Jézus (BLV) és az összes többi próféta vallásának újjáélesztése és újrafogalmazása. A különböző nemzetek prófétáinak kinyilatkoztatott vallás ugyanaz volt, de az idő múlásával félreértették, összekeveredett a babonákkal, és mágikus gyakorlatokká és értelmetlen rituálékká degradálódott. Isten fogalmát, a vallás legfontosabb lényegét a következő módokon alacsonyították le:

(a) az antropomorf tendencia, amikor Istent emberi alakkal, emberi érzésekkel ruházzák fel,

(b) más személyek társítása az Egyetlen Isten mellé Istenségében (mint a hinduizmusban és a kereszténységben),

(c) angyalok isteni szintre emelése (pl. Devas a hinduizmusban, Yazatas a zoroasztrianizmusban, és talán a szentlélek is idetartozik a kereszténységben),

(d) Próféták Isten avatárjainak vagy megtestesülésének tekintik (Jézus Krisztus a kereszténységben, Buddha a mahajana buddhizmusban, Krisna és Rama a hinduizmusban),

(e) Isten tulajdonságainak megszemélyesítése három különálló isteni személyben (mint a keresztény szentháromság, az Atya, Fiú és Szentlélek, a hindu trimurti, vagyis Brahma, Visnu és Síva, és az Amesha Spentas a zoroasztrianizmusban.)

Mohamed Próféta (BLV) kritizálta ezeket az irracionális teológiai tendenciákat, és visszaállította Isten fogalmának tisztaságát, mint az Egyetlen Örök Valóság (Asz-Szamad), a világok Teremtője és Fenntartója (Rabb-ul-Álamin), a Könyörületes, Szerető (Ar-Rahman), az Irgalmas (Ar-Rahím), a Megbocsátó (Al-Ghaffar), a Mindenható (Al-Ázíz), a Mindentudó (Al-Álím), a Szent (Al-Quddúz), a Mindent Magába Foglalo (Al-Wászi). Megtisztította a vallást minden babonától, hibától és értelmetlen ceremóniától, szélesítette hatáskörét, hogy inspiráció forrása és útmutatás lehessen az egész emberiség számára, és egyesített minden népet, színt, és nemzetet egyetlen univerzális testvériségben.

Az iszlám egy mitológia nélküli vallás. Tanításai egyszerűek és ésszerűek. Isten Egyedülvalóságának és Jóságának doktrínáját, amit

az iszlám hirdet, megismerhetjük az univerzum tanulmányozásából és az ezen való elmélkedésből, ahol megtaláljuk a látható sokféleség mögött a mindent átható egységet. Megismerhetjük továbbá minden próféta tanításaiból a vallások és népek misztikusainak tapasztalataiból, és még a szentháromság védelmezőinek írásaiból is, akik annak ellenére, hogy három isteni személyben hisznek, kijelentik, hogy csak Egyetlen Isten létezik. A többi iszlám alapelv logikusan következik Isten Egyedülvalóságából és Jóságából. Ha Isten Egy, akkor minden ember ugyanannak az Istennek a teremtményei, és egyenlők Előtte – innen származik minden férfi és nő egyenlőségében és testvériségében való iszlám hit. Ha Isten a világok Teremtője és Fenntartója, akkor nemcsak az ember fizikai szükségéit elégíti ki, hanem erkölcsi és spirituális szükségleteit is azáltal, hogy kinyilatkoztatja az embernek az igazság és jámborság ösvényét – innen származik az Isteni Kinyilatkoztatásról szóló iszlám hit. Az Isteni Kinyilatkoztatásnak ott és akkor kell megjelennie, ahol szükség van rá, és Üzenete kinyilatkoztatásához Istennek olyan embereket kell választania, akik teljesen az igazságnak szentelik magukat, Istenhez közeli és büntelen életet élnek, és arra tudnak indítani másokat, hogy az Igaz Utat kövessék – innen származik a minden néphez küldött prófétákban való iszlám hit. És végül, ha Isten a Jóság Istene és az Ő terve a világ megteremtése és az ember megalkotása szabad erkölcsös lényként nem értelmetlen és céltalan, akkor kell lennie egy halál utáni életnek, ahol az emberek learatják hitük, szándékaik és tetteik gyümölcseit, és folytatják boldog útjukat Isten felé – innen származik a Túlvilágban való iszlám hit.

A híres olasz orientalista, Dr. Laura Veccia Vaglieri a következőket írja az iszlám racionális és univerzális szelleméről *Az iszlám értelmezése* című könyvében:

„Az arab próféta Teremtőjével való mély kapcsolatától inspirált hangon hirdette a legtisztább monoteizmust a bálványimádóknak és a romlott kereszténység és zsidóság követőinek. Nyíltan vállalta a konfliktust az emberiség visszafejlődő tendenciáival, amelyek a Teremtő mellé más lények társításához vezetik az emberiséget.”

„Hogy az embereket az egy Istenben való hitre vezesse, nem csapta be őket olyan eseményekkel, amelyek különböznek a természetesen előforduló dolgoktól – az úgynevezett csodákkal; és nem várta el tőlük, hogy maradjanak csendben égi fenyegetésekkel, amelyek csak tönkreteszik az ember gondolkodó képességét. Ehelyett csak azt kérte tőlük, anélkül, hogy elhagynák a valóság mezejét, figyeljenek az univerzumra és törvényszerűségeire. Biztos volt benne, hogy ennek eredménye mindenképpen az egy Istenben való hit lesz, csak oda vezette az embereket, hogy olvassák az élet könyvét. Muhammad Abduh és Ameer Ali kijelentik, hogy Mohamed az ember belső gondolkodását és intuitív ítélőképességét hívta életre.”³²

Miután idézett néhány idevonatkozó részt a Dicsőséges Koránból, a tanult szerző így folytatja:

„Az iszlámnak köszönhetően a pogányság különböző megjelenési formáival vereséget szenvedett. Az univerzum fogalma, a vallásgyakorlat, és a társadalmi élet szokásai egyenként felszabadultak a lealacsonyító szörnyűségektől, és az emberi elme felszabadult az előítéletektől. Az ember végre felismerte méltóságát. A Teremtő, az emberiség Mestere előtt alázkodott csak meg.”

„A szellem felszabadult az előítéletektől, az ember akarata megszabadult azoktól a kötelekektől, amelyek más emberek akaratához kötik, vagy az úgynevezett rejtett hatalmakhoz, mint a papok, hamis misztériumok védelmezői, a menekülés gátlói, és mindazok, akik közvetítőnek állították be magukat Isten és ember között, és ennek következtében azt gondolták róluk, hogy hatalmuk van más emberek felett. Ők mindannyian leestek a piedesztálról. Az ember egyedül Isten szolgája lett, és a többi ember iránt csak olyan kötelességei lettek, mint az egyik szabad embernek a másik szabad ember iránt. Míg korábban az ember társadalmi különbségektől szenvedett, az iszlám egyenlőséget hirdetett az emberek között. A muszlimok nem születési vagy egyéb személyes adatok alapján

³² Laura Vecchia Vaglieri, *Apologia dell’islamismo (Az iszlám gondolkodás védelme)*, angolra fordította Dr. Caselli *Az iszlám értelmezése* címmel, 30-31. old.

különböznek egymástól, csak Istenfélelmük, jó tetteik, erkölcsük és intellektuális tulajdonságaik alapján.”³³

Az iszlám az egység univerzális vallása – Isten Egyedülvalósága, minden vallás egysége, minden nemzet prófétáinak egysége és az emberiség egységének vallása.

³³ Laura Veccia Vaglieri, *Apologia dell'islamismo*, 33-34. old.

4. Fejezet

AZ ISZLÁM ÉS A KERESZTÉNYSÉG ERKÖLCSI TANÍTÁSAI

Az iszlám és a kereszténység egyaránt erényes tettekre és jámbor életre hívja az embereket. Elítélik a hamisságot, a becstelenséget, a képmutatást, az igazságtalanságot, a kegyetlenséget, a beképzeltséget, a hálátlanságot, a csalást, a mértéktelenséget, a könnyűvéruéséget, a lustaságot, az önzést, az apátiát, a bántó beszédet, a haragtartást és az erőszakot. Mindkét vallás az Istenben való hitet és bizalmat tanítja követőinek, a bűnbánatot, az igazságot, a tisztaságot, a bátorságot, az igazságot, a jótékonytságot, a jóakaratot, a szimpátiát, a könyörületet, az önkontrollt és az egyenességet. Az iszlám és a kereszténység által hangsúlyozott legfontosabb erényeket két cím alatt sorakoztattuk fel. Először azokat, amelyek megakadályozzák, hogy az ember megsértse mások életét, vagyonát és tisztességét, mint a tisztaság, őszinteség, béke és udvariasság. Másodszor azokat, amelyek az embert arra indítják, hogy jót tegyen másokkal, mint a könyörület, megbocsátás, becsületesség, bátorság, türelem, szimpátia, kedvesség és szeretet.

Röviden összefoglaljuk az iszlám és a kereszténység erkölcsi tanításait a két vallás írásai alapján.

KERESZTÉNYSÉG	ISZLÁM
<p><u>Tisztaság:</u> „Hallottátok a parancsot: Ne törj házasságot. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki bűnös vággal asszonyra néz, szívében már házasságtörést követett el vele.” (Máté 5:27-28)</p>	<p>„Ne közeledjete a paráznasághoz! Bizonyos fertelmes dolog az! És milyen borzalmas út!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 17:32]</p> <p>„Ne kövessetek el fertelmes dolgokat akár nyilvánosak azok, akár titkosak.” [A Kegyes</p>

	<p>Korán értelmezésének fordítása, 6:151]</p> <p><i>„A szem paráználkodása a kéjsóvár tekintett; és a nyelv paráználkodása a szabados beszéd.” (Muszlim)</i></p>
<p><u>Béke</u></p> <p>„Nézzétek, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé! Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok!” (Máté 10:16)</p> <p>„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Máté 5:9) (UF)</p>	<p>„Ha valaki megöl egy lelket... akkor az olyan, mintha minden embert megölt volna. Aki viszont életben tart az olyan, mintha minden embert életben tartott volna.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:32]</p> <p><i>„A muszlim az, akinek a nyelvétől és kezétől a muszlimok biztonságban vannak, és a kivándorló az, aki elhagyja azt, amit Allah megtiltott.” (Abu Daúd)</i></p> <p><i>„»Tudassam veletek, mi jobb cselekedet a böjtnél, adakozásnál és imánál?« Mondták: »Igen.« »Békét teremteni az emberek közt(...).«” (Abu Daúd)</i></p>
<p><u>Udvariasság</u></p> <p>„Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a</p>	<p>„Ne fordulj megvető arccal az emberek felé! És ne járd felfuvalkodott módon a földön! Allah bizony nem szeret egyetlen dicsekvő önteltet sem. Légy mértékletes a járásodban és halkítsd le a hangodat!</p>

nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol tüzére.” (Máté 5:22)

Bizony a legkellemetlenebb hang a szamar hangja.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 31:18-19]

„Ó ti, akik hisztek! Az egyik férfi nép ne tréfálkozzon gúnyolódva a másikkal, lehet, hogy azok jobbak, mint ők! De a nők se más nőekkel, lehet, hogy ők jobbak, mint ők. És ne gyalázzátok egymást, és ne aggassatok egymásra gúnyneveket! Milyen fertelmes dolog a gonoszság neve, a hit után. Akik nem mutatnak bűnbánatot, azok a bűnösök. Ó ti, akik hisztek! Óvakodjatok a legtöbb vélekedéstől! Mert bizony a vélekedés egy része bűn. És ne kémkedjete és ne rágalmazzátok egymást!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 49:11-12]

„Az ember nem lehet muszlim, amíg a szíve és a nyelve nem az.”
(Ahmad)

Becsületesség

„Ne kívánd el embertársad házát, ne kívánd el embertársad feleségét, sem szolgáját, sem szolgálólányát, sem szarvasmarháját, sem szamarát, sem más

„És ne áhítozzátok azt, amivel Allah egyeseket előnyben részesített másokkal szemben! A férfiaknak megvan a részük abból, amit szereztek és az asszonyoknak is megvan a részük abból, amit szereztek.”

egyebet, ami az övé.”
(Exodus 20:17)

[A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, 4:32]

„És ne faljátok fel egymás között a vagyontokat haszontalan bűnös módon! És a bírókat ne igyekezzetek általa befolyásolni, hogy így az emberek javainak egy részét bűnös módon eltékozolhassátok.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:188]

„Mérjetez igazságos mértékkel és ne tartozzatok azok közé, akik megkárosítanak! És helyesen és pontosan mérő mérleggel mérjetez! És ne károsítsátok meg az embereket semmijükben! És ne romlást okozva éljetez a földön!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 26:181-183]

Egy szent hagyományban Mohamed Próféta (BLV) azt mondta, hogy a Mindenható Allah azt mondta:

„A Feltámadás Napján az ellensége leszek három embernek,... annak az embernek aki felfogad egy embert, hogy elvégezzen számára egy munkát, elvárja tőle a teljes munkát, de nem adja meg neki a teljes fizetséget.” (al-Bukhári)

Igazság és igazságosság

„Ne tégy hamis tanúságot embertársad ellen.”
(Exodus 20:16)

„A jogot nem szabad csúrnöd-csavarnod, s nem szabad sem a személyre tekintettel lenned, sem vesztegetésül ajándékot elfogadnod, mert az ajándék megfosztja a bölcsék szemét a látástól és kiforgatja az igazak szavait értelmükből. Egyesegyedül az igazságra törekedj, hogy életben maradj, s birtokold a földet, amelyet az Úr, a te Istened ad neked.”
(Deuteronomium 16:19-20)

„Ó, ti, akik hisztek! Legyetek elhatározottan szilárdak Allahért, igazságos tanúk! És az emberek iránti haragvásotok ne vigyen benneteket arra, hogy igazságtalanok legyetek! Ez közelebb van az istenfélelemhez. Féljétek Allahot! Allahnak tudomása van arról, hogy ti mit tesztek.”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:8]

„Ó, ti, akik hisztek! Legyetek szilárdan igazságosak, ha tanúkként álltok Allah előtt, még ha magatok ellen, vagy a szülők ellen, rokonok ellen (*tanúskodtok is*), vagy gazdag, avagy szegény ellen. Allah inkább jogosult velük szemben. Ne kövessétek a vágyat, hogy általa letérjete. Ha elferdítitek (*a tanúságot*), avagy elfordultok, úgy Allah tudással bír arról, amit ti tesztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:135]

Bátorság és türelem

„Halálra adja majd a testvér a testvért, az apa a gyermekét, a gyermekek meg szüleik ellen támadnak és vesztüket okozzák. Mindenki

„Féljétek Allahot! Allahnak tudomása van arról, hogy ti mit tesztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:8]

szemében gyűlöletesek
lesztek nevemért. Aki
azonban mindvégig kitart,
az üdvözülni fog. Ha valamelyik
városban majd üldöznek
benneteket, meneküljétek
a másikba, mert bizony
mondom nektek, nem
járjátok végig Izrael
városait, amíg az Emberfia
el nem jön. Nem nagyobb a
tanítvány mesterénél, sem
a szolga uránál. Legyen
elég a tanítványnak, ha
olyan, mint mestere, s a
szolgának, ha olyan, mint
ura. Ha a ház urát
Beelzebulnak nevezik,
mennyivel inkább háza
népét! Ne féljétek hát
tőlük! Hiszen semmi sincs
elrejtve, ami
nyilvánosságra ne kerülne,
s olyan titok sincs, ami ki
ne tudódnék. Amit
sötétben mondok nektek,
azt mondjátok el fényes
nappal, és amit a fületekbe
súgnak, azt hirdessétek a
házatetőkről! Ne féljétek
azoktól, akik a testet
megölik, a lelket azonban
nem tudják megölni!
Inkább attól féljétek, aki a
kárhozatba vetve a testet
is, a lelket is el tudja

„**Ó ti, akik hisztek! Az
állhatatos türelemhez
forduljatok segítségért és az
imához! Allah bizony az
állhatatosan türelmesekkel
van.**” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása,
2:153]

„**És Mi bizony próbának vetünk
alá benneteket némely dologgal
a félelemből és az éhségből, és a
javak, a lelkek és a gyümölcsök
fogyatkozásával. Ám hirdess
örömhírt az állhatatosan
türelmeseknek! Akik, ha
valamilyen csapás sújtja őket
azt mondják: »Bizony mi Allahé
vagyunk és Hozzá fogunk
megtérni!«**” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása,
2:155-156]

„**Ők azok, akiknek az emberek
mondták: »Bizony az emberek
szervezkednek ellenetek.
Féljétek hát tőlük!« Ám ez csak
hitükben növelte meg őket! És
mondták: »A mi számunkra
elégleges Allah! És milyen
kiváló Felügyelő Ő!«**” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 3:173]

pusztítani!” (Máté 10:21-28)

Megbocsátás

„Akkor odalépett hozzá Péter és megkérdezte: »Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?« »Mondom neked – felelte Jézus –, nem hétszer, hanem hetvenhétszer.«” (Máté 18:21:22)

„Egymással versengve buzgólkodjatok az Uratok bocsánataért és egy Kertére (a *Paradicsomért*), amelynek szélessége akkora, mint az eget és a föld, amely előkészített az istenfélők számára. Akik adakoznak a jó sorokban és a rossz sorokban, akik haragvásukat elfojtják és az embereknek megbocsátanak. Allah szereti a helyesen cselekvőket.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:133-134]

„Sokan a Könyv népe közül azt szeretnék, hogy visszavigyenek benneteket – a hitetek után – hitetlenné, a saját magukból fakadó irigység miatt, azután, hogy világos lett számukra az Igazság. Nézzétek el és bocsássatok meg, míg el nem hozza Allah az Ő parancsát. Bizony Allah mindenre képes.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:109]

„Bocsáss meg hát nekik és kérd Allah bocsánatát a számukra! Tanácskozz velük az ügyben!” [A Kegyes Korán

	<p>értelmezésének fordítása, 3:159]</p>
--	---

<p><u>Segítségnyújtás másoknak</u></p> <p>„Erre Jézus átvette a szót: »Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték, és félholtan otthagyták. Történetesen egy pap tartott lefelé az úton. Észrevette, de elment mellette. Ugyanígy közeledett egy levita is. Látta, de továbbment. Végül egy szamariainak is arra vitt az útja. Amikor meglátta, megesejt rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebére és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két</p>	<p>„Nem látod-e azt, aki hazugságnak tartja az Ítéletet? Ő az, aki gögösen elutasítja az árvát, És nem buzdít a szegények táplálására. Majd: Jaj az imádkozóknak, Akik elhanyagolják imájukat! Akik csak a látszat kedvéért cselekszenek, Ám a segítségnyújtását megtagadják.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 107:1-7]</p> <p>„Azok, akik javaikat Allah Útján adakozzák, és az adakozásuk után nem következik felhánytorgatás, sem pedig zaklatás, az ő jutalmuk az Uruknál van. Nincs rajtuk félelem, és nem is szomorkodnak. Az illendő beszéd és a megbocsátás jobb az olyan adománynál, amelyet</p>
---	---

dénárt, odaadta a fogadósnak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?«
»Aki irgalmas szívű volt iránta« – felelte. Jézus így folytatta: »Menj és tégy te is hasonlóképpen.«”
(Lukács 10:30-37)

zaklatás követ. Allah nem szorul senkire, Ő a Jóságos. Ő ti, akik hisztek! Ne tegyétek semmissé az adakozásaitokat a felhánytorgatással és a zaklatással, mint az, aki azért adakozik, hogy az emberek lássák. Ám az nem hisz Allahban és az Utolsó Napban.”

[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:262-264]

„Melyek a legkiválóbb cselekedetek? Boldoggá tenni egy ember szívét, segíteni a bajbajutottat, enyhíteni a szomorúságát a bánatosnak, és megszüntetni a sérült ártalmait.”
(At-Tabarani)

Szeretet és szimpátia

„Szeresd felebarátodat, mint saját magadat!”
(Márk 12:31)

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (János 13:34-35)

„Egyikkőtöknek sem teljes a hite, amíg nem szeretné (kívánja) azt a hittestvérének, amit saját magának szeretne (kíván).” (al-Bukhári és Muszlim)

„A hívők példázata az egymás iránti szeretetükben, könyörületükben és együttérzésükben olyan, mint a test példázata: ha a test egy része panaszkodik (beteg), akkor a test többi része is együttérez vele álmatlansággal és lázzal.” (al-Bukhári, Muszlim)

Nem-ellenállás a gonosznak

A kereszténység azonban más kérdésekben egyoldalúnak és megvalósíthatatlannak tűnik. Azt írják például, hogy Jézus (BLV) azt mondta :

„Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is! Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösödet is! S ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira!” (Máté 5:39-41)

Ez lehet, hogy szükséges volt a keményszívűség és a bosszúálló természet finomításáért, amelyet a „szemet szemért, fogat fogért” tanítás szó szerinti betartása eredményezett, de valóban univerzálisnak kell tekinteni a „fordítsd oda a másik orcádat is” tanítást? Lehetséges ezt egy egészséges erkölcsi tanításnak tartani minden esetben, minden alkalommal? A gonosznak

Az iszlám kijelenti, hogy a rosszat minden esetben le kell állítani. Ha a gonosztevőt meg lehet javítani és meg lehet akadályozni, hogy erőszakot vagy sérülést okozzon kedvességgel és könyörülettel, akkor nincs ennél jobb. Ha azonban a kedvesség csak felbátorítja, hogy ártsen másoknak, akkor megfelelő arányú büntetést kell rá kiszabni. A Korán idevonatkozó tanításai univerzálisak és minden esetre alkalmazhatóak. Így szól:

„A jó cselekedet nem egyenlő a rosszal. Valami jobbal tartsd távol (a rosszat)! És íme, ami közted és közte ellenségeskedésnek tűnt, most olyan mint az igaz barát.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 41:34]

„Egy rossz cselekedet jutalma egy hozzá hasonló rossz cselekedet. Aki azonban megbocsát és kész azt jóvátenni, annak jutalma Allahnál van. Ő nem szereti a bűnösöket.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 42:40]

való nem-ellenállás, amikor a gonosz célpontja nem az ember maga, hanem valaki más, az a gyávaságnak és az apátiának a jele. A bajkeverők és zsarnokok előtti megadás nem hoz semmi jót, csak növeli a rosszat bennük, bátorítja őket, hogy másokat kizsákmányoljanak és növekedjen a zűrzavar és igazságtalanság.

Szerzetesség és cölibátus

A kereszténység túlságosan nem evilági. Jézus Krisztus (BLV) állítólag azt mondta az embereknek:

„Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom.” (Lukács 14:26)

És azt is:

„Így hát, aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.” (Lukács 14:33)

Amikor egy ember azt mondta neki, hogy követni fogja őt, csak előbb szeretné

Az iszlám egészséges egyensúlyt hoz létre az evilág és a túlvilág között. Azt tanítja, hogy a lélek nem nőhet a test összetörésével. Az emberi ösztönök nem rosszak önmagukban. Nem megölni kell őket, hanem bölcsen ellenőrizni, irányítani, és céllal használni, hogy az ember életét gazdagítsák és jobbítsák. Ennek a világnak van értelme és célja, és csak normális és gyümölcsöző életmód folytatásával és Isten csodálatos ajándékainak értékelésével juthat az ember közelebb Istenhez, segíthet másoknak, és készítheti fel magát a túlvilágra. Az iszlám a középutat választja. A Próféta (BLV) kijelentette, hogy az iszlámban nincs szerzetesség.

eltemetni halott apját, Jézus (BLV) állítólag azt mondta neki:

„Kövess engem, hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat!” (Máté 8:22)

Azt is mondta az embereknek (a Biblia szerint):

„vannak heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért.” (Máté 19:12) (KG)

Az ilyen tanítás eredménye csak satnya, eltorzult képmutatók lehetnek egészséges felnőtt emberek helyett.

Alkohol, szex és szerencsejáték

Bár a kereszténység egyrészt támogatja a szerzetességet, másrésztől nem látható, hogy tiltaná a legtöbb bűn aajtáját: az alkoholt, a szerencsejátékot és a fizikai vonzalom helytelen kimutatását. Az alkohol a Szentáldozás szükséges hozzávalója is, és Jézus (BLV) első csodája, ahogy

A Dicsőséges Korán, amely teljes erkölcsi útmutatást tartalmaz, kijelenti, hogy ezeket a rossz dolgokat be kell tiltani és el kell ítélni. Az alkoholról és a szerencsejátékról azt olvashatjuk a Dicsőséges Koránban:

„Ó, ti, akik hisztek! Bizony a bor, a szerencsejáték, az áldozati követ és a sorshúzás

János Evangéliuma
elbeszéli, a víz borrá
változtatása volt.

nyilai csupán a sátán művének szennye. Kerüljétek el! Talán boldogultok. A sátán csupán az ellenségeskedést és a gyűlöletet akarja köztetek elhinteni a bor és a szerencsejáték által. És el akar téríteni benneteket az Allahról történő megemlékezéstől és az imától. Hát abbahagyjátok?” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:90-91]

Jézus (BLV) megtiltotta követőinek a kéjes tekintetet mások felesége felé, de az iszlám még tovább megy. Megelőzi, hogy a férfiak és a nők szükségtelenül egymást nézzék, kéjjel vagy anélkül, és tisztességes öltözködést vár el tőlük. Elítéli a fizikai szépség szégyenérzet nélküli kimutatását a következő szavakkal:

„Mondd a hívő férfiaknak, hogy süssék le tekintetüket és őrizzék szemérmüket! Ez tisztább a számukra. Allahnak tudása van arról, hogy ti mit tesztek. És mondd a hívő nőknek, hogy süssék le tekintetüket és őrizzék szemérmüket és díszeket ne mutassák ki csak azt, ami látható! Kendőjükkel takarják el ruhakivágásukat és díszeket ne mutassák meg.” [A Kegyes

	Korán értelmezésének fordítása, 24:30-31]
--	--

5. Fejezet

ISZLÁM: EGY UNIVERZÁLIS VALLÁS

Jézus Krisztus (BLV) kereszténységének nem az volt a célja, hogy egy univerzális vallás legyen. Bár alapvető üzenetét és tanításait tekintve Jézus (BLV) vallása nem különbözött az iszlámtól, nem tartalmaz az emberi élet minden aspektusa számára, minden nemzet és minden kor számára megfelelő teljes útmutatást. Az emberi történelem számtalan századában, amikor az emberek többé-kevésbé izolált nemzetekben éltek, és nem voltak gyors kommunikációs eszközök a népek között, Isten különböző prófétákat küldött a különböző népekhez. Jézus (BLV) egy volt e nemzeti próféták közül. Ő az izraeliták Messiása volt. Dr. C.J. Cadoux, akitől már néhányszor idéztünk e könyvben, Jézus (BLV) küldetésének (egy népre) korlátozott hatásköréről ír:

„A Messiási tisztség, amelyet Jézus magáénak tartott, jellegzetesen nemzeti szerep volt: és ennek megfelelően azt találjuk, hogy saját és tanítványai tanítói és gyógyítói szolgálatát többé-kevésbé a zsidó területekre korlátozta, és habozott, amikor egy goj lányhoz hívták. Jézus természetes tiszteletet érzett Jeruzsálem, a Templom, és az Írások iránt megmutatja, hogy Izraelnek különleges helye volt gondolkodásában és tanítása néhány jellemzője is ugyanezt az érzületet illusztrálja. Így az, hogy hallgatóságát »testvéreinek« (tehát zsidó társainak) nevezte, és viselkedésüket ellentétbe állította »a pogányokéval«, az, hogy sabbatkor meggyógyított egy nőt, azzal igazolta, hogy »ő is Ábrahám lánya« és hogy összebarátkozott Zákeussal, az adószedővel, mert »ő is Ábrahám fia«, és személyes tanítványainak számát tizenkettőben határozta meg, hogy megegyezzen Izrael törzseinek számával – mindebben Jézus megmutatja, mennyire fontos volt számára, hogy küldetése a zsidósághoz kötődik.»³⁴

Miután minden nép külön útmutatást kapott nemzeti prófétája által, elérkezett az idő, Isten Terve beértett, hogy egy Világ-Prófétát támasszon, és kinyilatkoztassa Univerzális Vallását. Így mikor a világ az egység előestéjén tartott, Isten elhívta Mohamed Prófétát (BLV), hogy képviselje minden próféta üzenetének a lényegét, megszabadítva mindattól, amely ideiglenes és korlátozott természetű volt, és

³⁴ C.J. Cadoux, *Jézus élete*, 81-82. old.

megtisztítva a későbbi változtatásoktól és félremagyarázásoktól. A különböző nemzetek vallásait egyetlen univerzális Hitté és kultúrává egyesítette, és a világ népeinek és földjeinek embereit egyetlen, világon átívelő testvériséggé. A világnak, az egész emberiségnek teljes élet-útmutatást adott.

Vallása igazságának megalapozása érdekében Mohamed Próféta (BLV) nem csodákhoz fordult, amely lenyűgözi a keveseket, akik látják, de nem győzi meg a későbbi generációkat. Vallása az ember eszére és tudatára hat. Hogy az igazságot megismertesse velünk, figyelmünket a természet jelenségeire, a történelem tanulságaira és a különböző nemzetek tanításaira és tapasztalataira fordítja. Az iszlámban semmi sincs, ami csak egy bizonyos terület vagy kor emberei érdekét szolgálja. A Dicsőséges Korán nem rendel el semmit, ami nem mindenki számára inspiráló, építő és megvalósítható minden nép és korszak emberei számára. Az iszlám vallási és erkölcsi tanítási univerzális természetűek.

Azon feltevés figyelembevételkor, miszerint az iszlám és nem a kereszténység az univerzális vallás, az olvasónak észben kell tartania a következő tényeket:

1. Jézus (BLV) küldetése csak Izrael gyermekei számára szólt, de Mohamed Próféta (BLV) a föld minden népéhez hozta üzenetét. Jézus (BLV) világosan kijelentette:

**„Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.”
(Máté 15:24)**

Tizenkét különleges tanítványt választott, hogy a szám megfeleljen Izrael törzsei számának, és kijelentette nekik:

„A pogányokhoz vivő utakra ne térjete rá, s a szamáriaiak városaiba ne menjete be! Forduljate inkább Izrael házának elveszett juhaihoz!” (Máté 10:5-6)

Ugyanakkor Mohamed Próféta (BLV) szolgálata kezdeteitől az egész emberiséghez szólt. A következő lett kinyilatkoztatva számára:

„Téged (Mohamed) csupán a világok iránti könyörületből bízunk meg a küldetéssel.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 21:107]

„Mondd (ó Mohamed): »Ó emberek! Én bizony Allah Küldötte vagyok hozzátok, mindenkihez közületek, Allahé, Akié az egek és a föld birodalma. Nincs más isten, csak Ó!«” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 7:158]

2. A kereszténység úgy tartja, hogy az izraeliták a választott nép. Isten Kinyilatkoztatását és prófétáit csak nekik küldte. A keresztények csak Izrael prófétáit ismerik el. Az összes többi csalónak tartják. Az iszlám azonban azt mondja, hogy Isten univerzális Gondviselésének tagadása lenne azt feltételezni, hogy csak egy népből lettek próféták támasztva. A Dicsőséges Korán szerint Isten az egész világ Ura és Védője. Nem tett különbséget a népek közt a Kinyilatkoztatása elküldésének tekintetében. A bolygó minden nemzetéhez küldött prófétákat. Minden prófétának ugyanazt a vallást nyilatkoztatta ki. A Dicsőséges Korán azt mondja:

„Nem volt olya közösség, amelyben nem múlt volna el (nem élt volna) intő.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 35:24]

„Minden közösségnek van egy Küldötte!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 10:47]

„Bizony már korábban, Te (Mohamed) előtted is küldtünk Küldötteket. Vannak közülünk olyanok, akikről beszéltünk neked és vannak olyanok is, akikről nem beszéltünk neked.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 40:78]

„Az emberek egyetlen közösséget alkottak! És Allah elküldte a prófétákat örömhír közlökként és intökként. És lebecsátotta velük a Könyvet az Igazsággal, hogy ítélkezzen az emberek között abban, amiben összekülönböztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:213]

Mohamed Próféta (BLV) azért jött, hogy teljessé tegye, nem, hogy lerombolja a korábbi próféták munkáját. Azt tanította követőinek, hogy higgyenek minden nép prófétáiban:

„Mondjátok: »Hiszünk Allahban és abban, ami leküldetett hozzánk, és abban, ami leküldetett Ibráhímnak (Ábrahámnak) és Iszmáílnak (Izmaelnek) és Iszháqnak (Izsáknak) és Jaqúbnak (Jákoknak) és a törzseknek, és abban, amit Múszá (Mózes) és Íszá (Jézus) kaptak és abban, amit a próféták kaptak az Uruktól. Mi nem teszünk különbséget közöttük. És mi Neki (Allahnak) vetjük alá magunkat.» [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:136]

Az iszlám minden vallás beteljesülése. Minden nép prófétái és írásai elfogadásával az iszlám kijelenti Isten Egységét és univerzális Gondviselését, és a vallásos tapasztalat univerzalitását, és minden különböző nemzetiségű és vallású embert egyetlen mindent magába foglaló Hitbe és Testvériségbe kíván összehozni.

3. Az iszlám, nem a kereszténység ad teljes útmutatást az élet minden területére és körülményeire, egyéni és társadalmi szinten, nemzeti és nemzetközi téren. Jézus Krisztus (BLV) maga mondta, hogy ő nem a végső, teljes Isteni üzenettel jött az emberiséghez, mert az idő még nem érett meg rá:

„Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (János 16:12-13)

Öt évszázaddal utána az Igazság Lelke megjelent Mohamed Próféta (BLV) személyében, hogy átadja a teljes igazságot az emberiségnek. Isten ezt nyilatkoztatta ki neki:

„A mai napon teljessé tettem a számotokra a vallásokat és kiteljesítettem rátok az én kegyelmemet. És az Iszlámot rendeltem el nektek vallásul.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 5:3]

Mohamed Próféta (BLV) tehát a próféták Pecsétje, és az Üzenet, amit Istentől hozott, a végső és teljes üzenet. Hasonlítsuk össze az

iszlám és a kereszténység bizonyos aspektusait, hogy megnézzük, miért tartjuk mi az iszlámot, és nem a kereszténységet a teljes üzenetnek.

A nők helyzete az iszlámban és a kereszténységben

Jézus (BLV) volt az Izrael Gyermekéhez küldött próféták Pecsétje. Allah azért küldte őt, hogy megújítsa a korábbi izraeli próféták tanításait. Újjáértelmezte Mózes (BLV) néhány vallási tanítását, hogy megfeleljen kora igényeinek; másokat viszont meghagyott, ahogy volt. A Biblia úgynevezett Ótestamentuma mézszárlást hirdet, megengedi a többnejúséget, elfogadja a rabszolgaságot, és elrendeli a boszorkányok megégetését. Jézus (BLV), aki *„nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem azért, hogy betöltse”*, nem tartotta rossznak, vagy legalábbis nem volt ideje, hogy orvosolja ezeket. Nem tett semmit, ami az emberhez közelebb hozná a Mózesi hadászati törvényt, vagy megszüntetné a rabszolgaságot, vagy felemelné a nők helyzetét. Egy szót sem szólt a többnejúség ellen.

Pál, aki a kereszténység, ahogy a keresztények értik és hiszik, valódi alapítója volt, a nőt csábítónak tartja. Az ember bűnbeesésének teljes terhét és bűnét a nőre rakta. A Biblia Újtestamentumában ezt olvassuk:

„Nem a férfi lett ugyanis az asszonyból, hanem az asszony a férfiből. S nem a férfit teremtette Isten az asszonyért, hanem az asszonyt a férfiéért. Ezért viselje az asszony annak jelét, hogy hatalom alatt áll, az angyalokra való tekintettel.” (1 Korintus 11:8-10)

A kereszténység néhány kanonizált szentje a következőket mondta a nőről:

„A nő a Hamisság lánya, a Pokol őrszeme, a béke ellensége; Ádám miatta veszítette el a Paradicsomot.” (Damaszkuszi Szent János)

„A nő az az eszköz, amelyet az Ördög használ ahhoz, hogy birtokba vegye lelkünket.” (Szent Ciprián)

„A nő az Ördög fegyvereinek forrása, hangja a kígyó sziszegése.”
(Szent Antal)

„A nőnek olyan a mérge, mint az áspiskígyónak, és olyan a rosszindulata, mint egy sárkánynak.” (Nagy Szent Gergely)

A Dicsőséges Korán megtisztítja a nőt Ádám (BLV) bűnbeesésének felelősségétől, és megvédi méltóságát és tisztességét. Felemeli a nő helyzetét, egyenlővé téve a férfival. A történelemben először az iszlámban kapta a nő ugyanazokat a jogokat, mint a férfi:

„Az asszonyoknak ugyanaz a bánásmód jár, mint ami a számukra kötelező – a helyes módon.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:228]

A modern ember felismeri, hogy nem létezhet igaz szabadság és méltóság gazdasági jogok nélkül. Tizennégy évszázaddal ezelőtt az iszlám megadta a nőnek a jogot, hogy örököljön apjától és férjétől tulajdont és vagyont, hogy vásároljon, birtokoljon, és hogy úgy rendelkezzen vagyona felett, ahogy neki tetszik. A Dicsőséges Korán azt mondja:

„A férfiaknak megvan a részük abból, amit szereztek és az asszonyoknak is megvan a részük abból, amit szereztek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:32]

„A férfiaknak jár egy rész abból, amit a szülők és a (közeli) rokonok hagynak hátra. És a nőknek is egy rész jár abból, amit a szülők és a (közeli) rokonok hagynak hátra. Legyen az kevés avagy sok, törvényileg elrendelt részként.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 4:7]

A házasságban a nő az iszlám szerint egy egyenlő és szabad fél. A házasság az iszlámban egy szent szerződés a férfi és a nő között, és mielőtt megkötik, mindkét félnek bele kell egyeznie. A Dicsőséges Korán a nőt a férje társaként jellemzi – szeretetének tárgya, és béke és nyhülés forrása a számára:

„Az Ó Jelei közé tartozik az is, hogy magatokból feleségeket teremtett nektek, hogy velük lakjatok. És közöttetek szeretetet és könyörületet alkotott. Bizony ebben jelek vannak az olyan nép

számára, amely elgondolkozik.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 30:21]

Hogy követőinek megmutassa a nők magas helyzetét és szentségét, a Próféta (BLV) arra utasította az egyik társát aki el szeretett volna menni harcolni Allah útján, hogy maradjon édesanya mellett, mivel:

„A Paradicsom a lábainál van.” (an-Naszái)

Azt mondta, hogy a „*nők a férfiak ikerpárjai*”, és hogy a férfiak és a nők egy lényegből származnak. Az iszlám nem tesz köztük különbséget erkölcsi és spirituális képességeik és jutalmuk tekintetében:

„A hívők és a hívő nők egymás testvérbarátai. Megparancsolják a helyénvalót és megtiltják a rosszat. Megtartják az imát és megadják a zakát-ot. Engedelmeskednek Allahnak és a Küldöttének. Velük szemben Allah irgalmat fog gyakorolni. Bizony Allah Hatalmas és Bölcs.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:71]

„Aki jótetteket cselekedett, akár férfi, akár nő és mindeközben hívő, azt a jó étellel fogjuk jutalmazni. És Mi a legjobb tetteik szerint fogjuk jutalmazni őket.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 16:97]

„Bizony a muszlim férfiaknak és a muszlim nőknek és a hívő férfiaknak és a hívő nőknek és az igaz férfiaknak és az igaz nőknek és a türelmes férfiaknak és a türelmes nőknek és az alázatos férfiaknak és az alázatos asszonyoknak és az adakozó férfiaknak és az adakozó nőknek és a böjtölő férfiaknak és a böjtölő nőknek és a szemérmükkel önmeztartóztató férfiaknak és a szemérmükkel önmeztartóztató nőknek és az Allahról gyakran megemlékező férfiaknak és nőknek – ezek mindegyikének Allah megbocsátást és hatalmas jutalmat készített elő.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:35]

A rabszolgaság megszüntetése

Az iszlám az első olyan vallás, amely javította a rabszolgák helyzetét, és lépéseket tett a rabszolgaság teljes megszüntetésének irányába. Első lépésként a Próféta (BLV) kedves és testvéri bánásmódot írt elő a muszlimoknak a rabszolgák iránti kötelességükként. Családtagoknak kellett őket tekinteni:

„Rabszolgáitok testvéreitek, akiket Allah a parancsotok alá rendelt. Tehát akinek van egy testvére a parancsa alatt, azt etetnie kell azzal, amit ő eszik és ruháznia úgy, ahogyan ő öltözködik. Ne kérjetek tőlük (a rabszolgáktól) olyat, ami túlmegy a képességeiken (erejükön), és ha mégis ezt teszitek, akkor segítsétek nekik.” (al-Bukhári)

A következőkben két verset idézünk csak a Dicsőséges Korán sok verséből, amelyekben az embereket a rabszolgák felszabadítására biztatja:

„Honnan tudhatnád, mi az a meredély? (Az nem más, mint:) Felszabadítani egy rabszolgát, vagy ételt kínálni egy ínséges napon Egy árva rokonnak, vagy egy nyomorult szegénynek. És hogy azok közül való legyen, akik hisznek, és egymás lelkére kötik az állhatatosságot és az irgalmasságot.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 90:12-17]

„Nem az a kegyesség, ha arcotokat napkelet és napnyugat felé fordítjátok. Ám, az igazi kegyesség az, ha valaki hisz Allahban és az Utolsó Napban... és az, aki vagyonát, ahhoz való ragaszkodása ellenére is, odaadja a rokonainak, az árváknak és a szegényeknek és az úton lévőknek és annak, aki kér és a rabszolgákért (kiváltásukért)(...)” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:177]

A rabszolgaság intézménye ellenkezik az iszlám egyenlőségről és emberi méltóságról szóló tanításaival, ezért a Próféta (BLV) szigorúan megtiltotta, hogy újonnan rabszolgasorba kényszerítsenek embereket.

„Allah azt mondta: »A Feltámadás Napján az ellensége leszek három embernek. Annak az embernek aki szerződést köt valakivel az Én nevemben, majd megszegi. Annak az embernek aki rabszolgaságba kényszerít egy szabad embert, majd eladja és elemészti árát. És

annak az embernek aki felfogad egy embert, hogy elvégezzen számára egy munkát, elvárja tőle a teljes munkát, de nem adja meg neki a teljes fizetséget.«” (al-Bukhári)

Végül Isten nemcsak a rabszolgák felszabadítását parancsolta meg kategorikusan, hanem azt is, hogy az ember saját vagyonából segítse őket új életük kezdetén:

„És ha azok közül, akiket a jobbotok birtokol írásukat (szabaduló levelüket) akarják, írjátok azt meg nekik, ha valami jót tudtok róluk! És adjatok nekik Allah vagyonából, amit Ő adott nektek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 24:33]

Jézusról (BLV) ugyanakkor nem maradt fenn, hogy bármit mondott volna a rabszolgák felszabadításáról, vagy arról, hogy hogyan lehetne e szerencsétlen teremtmények helyzetét javítani.

Politikai alkotmány

A kereszténység ad valamelyes útmutatást azzal kapcsolatban, amit Arisztotelész egyéni erényeknek nevezett, de a politikai erények tekintetében teljesen hallgat. Ennek az eredménye a vallás és a politika kettéválása lett, és a machiavellizmus elterjedése a Nyugaton. Az iszlám viszont, az utolsó kinyilatkoztatott Vallás, mivel előre lehetett látni az emberiség ilyenét fejlődését, kifejlesztette az mindent magába foglaló útmutatás alapvető rendszerét az ember minden tevékenységére és kapcsolatára, akár a nyilvános, akár a magánéletre vonatkozik. Az iszlám biztosítja a társadalmi igazságot és a nemzetközi békét és ügymenetet a vallás és az etika ellenőrzése alatt, és azáltal, hogy meghatározza az egyén kötelességeit az állam felé, az állam kötelességét az egyén felé, és az államok egymás iránti kötelességeit. Lefekteti azokat az alapelveket, amelyeket minden közösségnek be kell tartania, majd megadja mindegyiknek a szabadságot, hogy rendszerét a kor kívánalmai szerint építse fel, ha az az alapelveken belül van.

Az iszlám politikai rendszer első alapelve, hogy az állam uralkodója Isten, és nincs olyan törvényhozás vagy parlament,

amelynek joga van olyan törvényt hozni, amely ellenkezik Isten Parancsai szellemével vagy betűjével, ahogy a Dicsőséges Korán, vagy a Próféta (BLV) tanításai tartalmazzák. Az iszlám ezzel biztosítja az egyetemes igazságot, és megmenti az állam és az emberek sorsát a törvényhozók szeszélyeitől és szűklátókörű döntéseitől, a kisebbséget egy többségi csoport erőszakos akaratától, és az emberek érdekeit azokétól, akik a parlamentben a gazdasági uralommal rendelkeznek.

A Dicsőséges Korán azt mondja:

„Ó, Uram! A királyság Birtokosa! Te annak adod a hatalmat (a királyságot), akinek akarod. És attól ragadod el a hatalmat, akitől akarod. Hatalmassá teszed azt, akit akarsz és megalázod azt, akit akarsz. A Te Kezedben van minden jó! Bizony Te mindenre képes vagy!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:26]

A második alapelv az, hogy minden ember egyenlő a Törvény és Isten Színe előtt. Egyenlő politikai jogokkal rendelkeznek. Ugyanaz a törvény vonatkozik mindannyiukra. Egy iszlám államban senki, még az államfő sem áll a törvény felett, ha megszegi a törvényt. Még a kalifát is bíróság elé lehet állítani, és megbüntetni, ha bűnösnek találják.

A harmadik alapelv, hogy minden hivatal, a vezetőé is, Istentől kapott megbízás, és a megbízott a neki adott hatalmat Isten Parancsa szerint az emberek javára kell, hogy használja. Mivel ők választják az államfőt, az emberek el is távolíthatják őt, ha úgy találják, hogy nem Isten Parancsai és az emberek legjobb érdekei szerint folytatja a vezetést.

A negyedik alapelv, hogy minden társadalmi kérdést konzultációval kell eldönteni, miután figyelembe vették az iszlám állam polgárainak nézeteit:

„Bocsáss meg hát nekik és kérd Allah bocsánatát számukra! Tanácskozz velük az ügyben! És ha valamit elhatároztál, úgy hagyatkozz Allahra. Allah bizony szereti azokat, akik Reá hagyatkoznak.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:159]

„És azok, akik felelnek az ő Uruk hívására és megtartják az imát és ügyüket egymás között tanácskozás útján beszélnek meg és abból, amit Mi juttattunk nekik adakoznak.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 42:38]

Az iszlám megvalósítja az első valódi demokráciát, amelyben nincs különbségtétel szabadon született és rabszolga, polgár és jobbágy között, és nincs diszkrimináció nemzetiség, bőrszín, nem vagy vallás alapján. Mindannyian egyenlők a törvény előtt és ugyanolyan jogokat élveznek.

Az iszlám gazdaságtana

A gazdasági téren az iszlám a nem törvényesen megkeresett jövedelmet igazságtalannak és törvénytelennek tekinti. Fenntartja a munka tisztességét. A Próféta (BLV) azt mondta:

„Senki sem evett jobb ételt, mint amit saját keze munkájával keresett.” (al-Bukhári)

Az iszlám társadalmi rendszere az ember általi kizsákmányolásának esélyét minimálisra csökkenti anélkül, hogy megtiltaná a magántulajdont vagy magánvállalkozást azáltal, hogy megtiltja a monopóliumot, a feketegazdaságot, a kamatot, ami azt jelenti, hogy többet kell visszaadni, mint amennyit az ember kölcsönkért. A Korán azt mondja:

„Akik az uzorát habzsolják, azok úgy támadnak fel, mint az, akit a sátán kényszerített leborulásra az érintésével. Ez azért történik, mivel azt mondták: »Az adásvétel olyan, mint az uzora.« Allah megengedettte az adásvételt, ám megtiltotta az uzorát.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:275]

Hogy lecsökkentse az egyenlőtlenséget és biztosítsa, hogy mindenki megkapja az alapvető szükségleteit és egyenlő lehetőségeket kapjon az életben, az iszlám adót vet ki a gazdagok tőkéjére, a szegények javára. Ezt az adót *Zakah*-nak nevezik, ami különbözik a *Khairat*-tól, vagy önkéntes adakozástól. A Korán gyakran, ismételten figyelmezteti az embereket, hogy költsenek vagyonukból mások

jólétére. Azt mondja, hogy a hit kijelentése és az ember vallási cselekedetei, ha nem könyörületes, hiábavalóak, és Isten nem fogadja el őket. Végül az igazságos öröklési jog által az iszlám lehetetlenné teszi, hogy a vagyon keveseknél összpontosuljon.

Bár az iszlám fontosnak tartja a gazdasági tevékenységeket az ember életében, mégis erősen elítéli azt a tendenciát, hogy embereket anyagi és társadalmi helyzetük szerint ítéljenek meg. Az ember értéke nem vagyona, hanem magas erkölcsi szintje és az, ha több könyörületes cselekedetben vesz részt. A vagyon nem egy cél, hanem „a támogatás eszköze” az emberek számára. A vagyon, amit az ember szerez, nemcsak az övé, hanem valami, amit Isten rábízott. Azzal szerezte, hogy az Isten által adományozott képességeit használta, és igénybe vette a társadalom által nyújtott lehetőségeket. Vissza kell fizetnie adósságát a társadalomnak, és Isten Útján kell elköltenie abból, amit keresett olyan sokat, amennyit csak lehetséges. Mindezek felett a vagyonszerzés közben az embernek nem szabad elfeledkeznie az élet magasabb értékeiről.

Vallásszabadság

Ahogy az iszlám az államot ugyanaz alá az etikai rendszer alá rendelte, amely az egyéneket irányítja, és a nemzetközi kapcsolatokat az erkölcsösség hatáskörébe hozta, és így az, hogy az egyik nép kizsákmányolja a másikat ugyanannyira elítélhető, mint az, ha az egyik ember elnyomja a másikat, így az iszlám igazságot, egyenlőséget és kölcsönös tiszteletet írt elő a vallásközi kapcsolatokban is. Az iszlám társadalmi rendjében minden egyén és vallási közösség szabadon gyakorolhatja saját választása szerinti vallását. Egy ember vagy vallási közösség sem jogosult saját hitét rákényszeríteni a másokra, vagy korlátozni másokat abban, hogy olyan vallást válasszanak, hirdessenek vagy gyakoroljanak, amilyen csak nekik tetszik. A Dicsőséges Korán azt mondja:

„Nincs kényszer a vallásban.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:256]

Az iszlám hozzáállása a vallásközi kapcsolatokhoz sokkal több, mint csupán tolerancia. Az iszlám tanításai szerint a világ összes Isten által kinyilatkoztatott vallásának prófétáiban hinni kell. Arra hívja a más vallások követőit, hogy csatlakozzanak a muszlimokhoz, és alkossák meg együtt a Vallások Ligáját, hogy fenntartsák Isten Egyedülvalóságának és a jóra való viselkedésnek az alapelveit.

A muszlim országokban keresztények, zsidók, zoroasztriánusok, hinduk, és más vallások követői olyan szabadságot élveztek, ami a nem keresztényektől a keresztény országokban egészen a legutóbbi időkig teljesen meg volt tagadva.

Az iszlám univerzális testvérisége

Az iszlámban az emberiség egységének tétele Isten Egyedülvalóságának tanításából származik. Az Önmaga Által Létező Isten minden nemzetiségű, bőrszínű, vallású és kultúrájú férfinak és nőnek a Teremtője és Táplálója. Ebből következik, hogy az emberiséget Isten nagy családjának lehet tekinteni (természetesen, mint a teremtményeit, nem Hozzá hasonlítva őket – a ford.).

„Az emberek egyetlen közösséget alkottak.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:213]

Az iszlám elutasít minden olyan hamis kritériumot, amely faj, nemzetiség, bőrszín vagy nyelv alapján tesz különbséget emberek között. Az egyetlen tulajdonság, amely alapján valaki Isten előtt feljebb kerül, az a jámborság és a jó viselkedés:

„Ó ti emberek! Férfiből és nőből teremtettünk benneteket. Népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy megismerjétek egymást. Allahnál a legnemesebb közületek az, aki legistenfélőbb köztetek. Allah Tudó és a mindent figyelemmel Kísérő.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 49:13]

Az iszlám Próféta (BLV) a fenti verset Búcsúzarándoklatán a következőképpen kommentálta:

„Nem felsőbbrendű az arab a nem arabnál és nem felsőbbrendű a nem arab az arabnál. Nem felsőbbrendű a vörös ember (faj) a

fekete embernél. Hasonlóképpen, nem felsőbbrendű a fekete a vörös embernél, kivéve Istenfélelemben.” (Ahmad)

Az iszlám minden embert testvéreként egyesít a szeretetben és szimpátiában. Az iszlám testvérisége túlnyúlik a földrajzi és politikai határokon. Még az iszlám vallásos előírásai, mint az ima, a böjt, az adakozás és a Mekki zarándoklat is rendelkeznek azzal a plusz tulajdonsággal, hogy testvéri érzéseket és egyenlőséget hoznak létre az emberiség különböző osztályai között. A Dicsőséges Korán azt mondja:

„És kapaszkodjatok Allah kötelékébe mindannyian! És ne szakadozzatok szét! És emlékezzetek Allah azon kegyelmére, amit irántatok gyakorolt, amidőn ellenségek voltatok, ám Ő egyetértést teremtett a szíveitek között, és az Ő kegyelme révén testvérekké váltatok. És midőn a Tűz mélyének a szélén voltatok, Ő megmentett benneteket onnan. Allah ekképpen magyarázza meg nektek az Ő Jeleit. Talán az Igaz Útra vezéreltetek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:103]

Mindezek után láthatjuk, hogy az iszlám az emberi kapcsolatok sok olyan kérdésében ad útmutatást, amelyről a kereszténység hallgat. Mohamed Próféta (BLV) beteljesítette, amint Jézus (BLV) nem tett teljessé. Az iszlám Jézus (BLV) igaz vallása, amelyet egy friss Kinyilatkoztatás élesztett újjá, és tökéletesített, hogy az emberi viselkedés és kapcsolatrendszer minden területét lefedje, és útmutatást adjon minden időre, minden helyre. Ez az Univerzális Vallás. Nemcsak az ember vallási igényeit elégíti ki, hanem emberi élete egészére válaszol. Nemcsak metafizikai kérdésekben tökéletes, hanem egy mindent magába foglaló, fennkölt rendszere az egyéni és társadalmi etikának, az egészséges gazdasági rendszernek, az igazságos politikának és sok más kérdésnek. Nem egy magányos csillag, hanem egy egész naprendszer, amely mindent magába foglal és bevilágít.

További információkért az iszlámról kérjük, látogassák meg a következő weboldalakat:

www.islamhouse.com

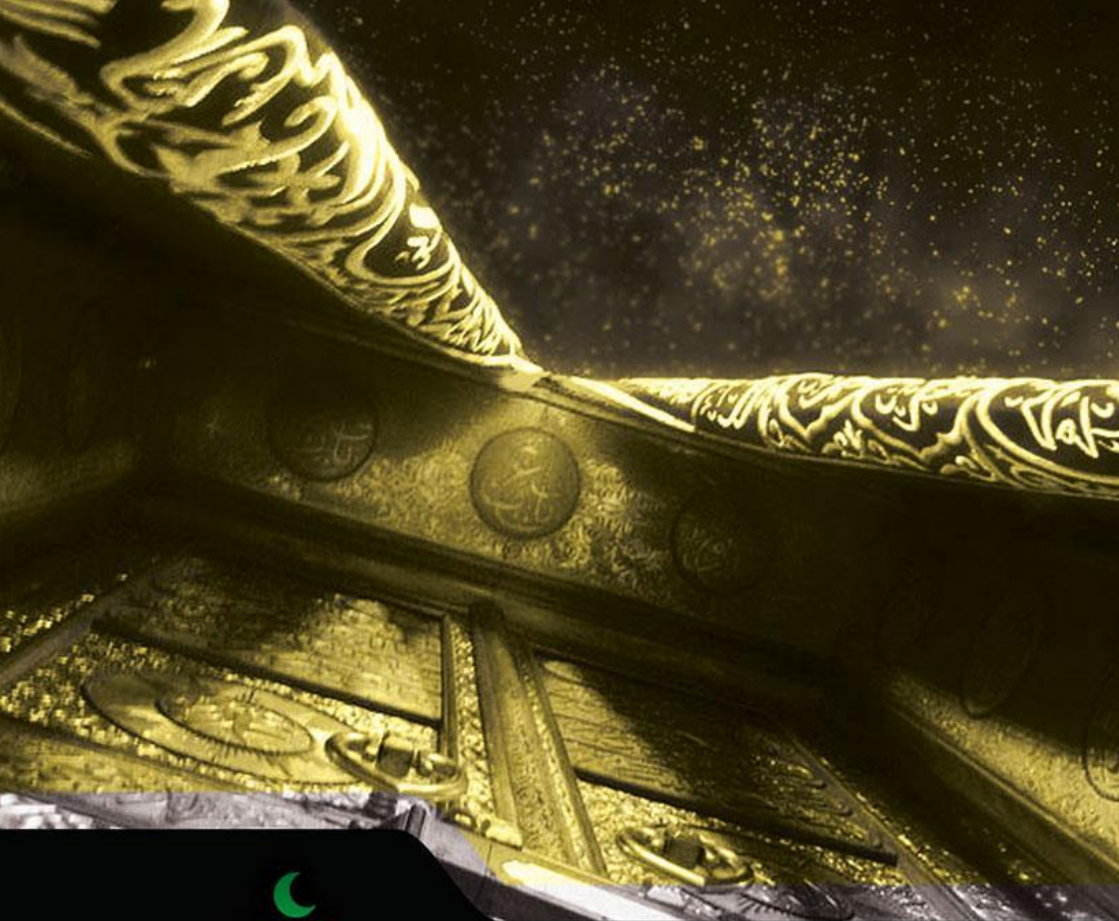
www.islamland.com

www.thekeytoislam.com

www.sultan.org

www.edialogue.org

www.chatislamonline.org
www.islamreligion.com
www.islamicbooks4u.net
www.islamic-message.net
www.islamic-invitation.com
www.mp3quran.net
www.muslim-library.com
www.ar.islamway.net
www.newmuslimguide.com
www.islamqa.info/en
www.r-islam.com
www.rasoulAllah.net
www.knowingAllah.com
www.alukah.net
www.newmuslimacademy.org
www.islamweb.com
www.zadgroup.net
www.quran-international.com
www.hadith-international.com
www.islam-port.com

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM